

ŽIVÉ SLOVO

Matěj z Janova

Chci vidět Ježíše

Boží škola na Ukrajině

Téma čísla: **Chceme vidět Ježíše?**

Zpívejte Hospodinu píseň novou

*„Bůh vyzval svůj lid: „Do jeho bran
vejděte s děkováním, do jeho nádvoří
s chválami; dobrořečte jeho jménu
s vděčností!“
Žalm 100,4*

Zpěv patří do života člověka. V některých rodinách se zpívá více, v některých méně. Zpěv patří i do církve. Se zpěvem se setkáváme nejen při bohoslužbách, ale také v dětské besídce i při setkáních mládeže. Tentokrát vítám u rozhovoru Milana Michalka st. z Ostravy, kterého hudba provází celým životem.

Milane, jak důležitou roli hraje ve tvém životě hudba?

Určitě to není nějaká nejdůležitější či rozhodující role – ale rozhodně se jedná o roli velice obohacující můj život. A jsem za tento dar svému Pánu vděčný.

V prostředí, kde jsi vyrůstal, jste měli k hudbě blízko?

V podstatě ani ne. Poválečná léta byla pro všechny obyvatele Evropy těžká,

ale pro naši rodinu o to těžší, že ve všech oblastech začínala „od nuly“ (přestěhovali jsme se z Vysokých Tater do Nitry těsně po druhé světové válce, mně bylo tehdy necelých 5 let). Obdělávaná půda (vlastní i pronajímaná) jako jediný zdroj pro obživu pětičlenné rodiny byla hodně rozsáhlá a stavba nového domu náročná, takže tři synové byli vhodnou a vítanou pracovní silou. Navíc jsme bydleli na okraji města bez připojení na elektřinu, takže

hudbu jsme neměli možnost ani poslouchat. Přesto jsme si duchovní písně známé ze shromáždění i při práci rádi pobrukovali, protože rodiče, jako správní křesťané, vytvářeli i v oněch těžkých podmínkách optimistickou atmosféru. Ale když jsme se občas v dlouhých letních večerech s několika kluky z okolních věřících rodin při pasení krávy nebo kozy setkali, raději jsme hráli fotbal nebo provozovali jiné sporty, než abychom zpívali. Přesto se ta dětská setkávání stala základem hlubokých bratrských vztahů, které nám z Boží milosti zůstaly po celý život.

Ovlivnili tě rodiče nejen v hudbě, ale i ve víře v Boha?

Určitě, i když v hudbě jen nepřímo. Otec nám dal k dispozici „Školu hry na klávesové nástroje pro samouky“ (tzv. Bayerku), ze které se předtím, sám jako mládenec, natolik naučil hrát, že mohl doprovázet společný zpěv ve shromáždění. Před válkou v podtatranské oblasti také učil a dirigoval křesťanskou mládež při čtyřhlasém zpěvu. Takže i já jsem se v dorosteneckém věku takto sám naučil doma hrát na šlapací harmoniu s klasickou klaviaturou. Zcela převratným počinem v tomto období ale bylo, že o šest let starší bratr Janko se v rámci vojenské služby naučil základům hry na kytaru, takže později jsme už společně doma muzicírovali ze zpěvníku **Piesne duchovné** (jehož notové vydání vyšlo už v r. 1927).

Pokud jde o víru, vliv a příklad rodičů byl klíčový. Já jsem se obrátil v deseti letech při tradičních domácích novoročních shromážděních, ale zásadní zlom v mém duchovním životě nastal zase nepřírodním prostřednictvím otce, kterého komunisté v r. 1955 spolu s dalšími vedoucími bratřími uvěznil. V tu dobu byli mimo domov také oba starší bratři (jeden na vojně, druhý ve škole), takže jsem zůstal doma sám s mamkou a bylo nám jasné, že bez přílnutí k Pánu a bez Boží péče a Jeho milosti to nezvládneme...

(pokračování na straně 12)

Obsah

Rozhovor	
Zpívejte Hospodinu píseň novou.....	2
Úvodník	
Chceš vidět Ježíše? Skutečně???	4
Úvaha	
Malé věci	5
Ostřejší než kosa.....	5
Postoj křesťana	
Křesťanstvo a politika	6
Recenzia	
Max Lucado: Pomoc z neba	8
Úvaha k tématu	
Chci vidět Ježíše	9
Úvaha k tématu	
Očitý svědek	10
Glosa	
Poklad.....	11
Úvaha k tématu	
Cokoliv jste učinili.....	14
Biblické pojmy	
O biblické kázni	16
Biblický kvíz	
Kdo uviděl Ježíše?	19
Glosa	
Chceme vidět Ježíše?.....	19
Z dějin církve	
Matěj z Janova.....	20
Úvaha k tématu	
Ježíš ve všedních dnech.....	22
Ze života bratrských sborů	
Bratrské konzultační setkání.....	24
Malé ohlednutí.....	25
Glosa	
Šlon nee	26
Naučil jsem se ho vypínat!	26
Ponuka poézie	
Bližšie k tebe.....	26
Úvaha k tématu	
Špinavé okno.....	27
Misie	
Boží škola na Ukrajině	28
Zprávy z Etiopie	30
Zprávy ze sborů	
II.setkání sester.....	33
Vzpomínka	
Janko Ostrolucký	34
Poezie	
Aké to šťastie.....	36

Téma příštího čísla:

Opravdivosť a pretvárka

Články k tématu příštího čísla, jakož i další příspěvky zasílejte do konce ledna / januára 2024 na adresu odpovědného redaktora. Děkujeme. Redakce.

Chceš vidět Ježíše? Skutečně???

ŽIVÉ SLOVO

Vydávají

Křesťanské sbory, IČO 00460541
Šámalova 3915/15a,
615 00 Brno–Židenice, ziveslovo.cz

Odpo­vědný redaktor, správa inzerce a adresa české redakce

Michal Mrozek, Gymnazijní 4a,
737 01, Český Těšín,
tel.: +420 732 434 736,
e-mail: redakce@ziveslovo.cz

Adresa slovenskej redakcie

Peter Kozár, Okružná 3190,
900 01 Modra
tel.: +421 908 390 753
e-mail: pkozar@berea.sk

Redakční rada

Jana Čížová, Peter Kozár, Lenka
Libánská, Michal Mrozek, Tomáš Pala,
Ondřej Šimik, Jan Vopalecký,
Lubomír Vyhnanek, Irena Zemanová,
jazyková korektura: Lucie Šupíková

Grafická úprava a tisk

Gedeon Koukol, Ostravská 130,
735 62 Český Těšín – Mosty

Administrace a expedice pro ČR

Daniel a Daniela Mrozkovi
tel.: +420 737 255 932 a 732 657 842
e-mail: mrozek.dany@gmail.com
mrozkova.daniela@seznam.cz

Robert a Simona Brožkovi

tel.: +420 605 870 575

Křesťanský sbor Český Těšín
Slezská 874, 737 01 Český Těšín

Administrácia a expedícia pre SR

Bohuslav Javor,
Křesťanské centrum Berea,
Okružná 3190, 900 01 Modra
tel.: +421 905 249 379
e-mail: javor@berea.sk
IBAN SK55 1100 0000 0026 2901 0205

Platby a dobrovolné příspěvky

Křesťanské sbory,
Šámalova 3915/15a
615 00 Brno–Židenice
Fio banka, pobočka Český Těšín
Číslo účtu: 2300709184 / 2010

Předplatné v České republice

ČR: na celý rok 250 Kč
+ poštovné 96 Kč
Zahraničí: + poštovné jedné zásilky 91 Kč

Předplatné na Slovensku

na celý rok 10 € + poštovné 4 €
Předplatné na další období končí
jen písemným či telefonickým
odhlášením v administraci.
Časopis vychází čtyřikrát do roka.
Registrační číslo MK ČR 6480
ISSN 1210-6526

Kdyby se vás někdo zeptal, zda chcete vidět Ježíše, pravděpodobně byste (bez váhání) odpověděli: „Ano, jistě!“ Zvláště pak, pokud se o vás ví, že jste věřícím křesťanem. Nebyla by však naše odpověď křesťanskou frází? Podobně jako reakce na kázání, když se nás někdo zeptá: „Tak jaké to bylo?“ Pokud si ono kázání vůbec pamatujeme, pak odpověď bývá nejednou vyjádřena slovy: „No, hodně mi to dalo.“ Ale co konkrétně? Tam už se odpověď formuluje hůře. Přemyslím o tom, že vidět Ježíše může být atraktivní, a pro křesťana by to mělo být samozřejmostí, ale domyslím důsledky tohoto vidění?

Pokud totiž chceme vidět Ježíše skutečně, nejen proto, že bychom jako správní křesťané měli, vstupujeme do jistého rizika, že náš život nezůstane stejný a nebude se odvíjet podle našich představ. Z Bible vidíme, že lidé, kteří skutečně uviděli Ježíše, se dříve či později dramaticky proměnili. Pokud jsem k sobě upřímný, což vždy neplatí zejména před druhými, kde se dá mnohé hrát, pak si musím přiznat, že příjemnější a pohodlnější je v životě Ježíše nevidět. Nebo když už vůbec, tak jej vidět jen tak nějak „z dálky“, nezávazně. Protože skutečné vidění Ježíše je nebezpečné, pakliže se nechceš (z)měnit. Ježíš nás volá k následování – nebudeš divákem hřejícím si své místo v divadle zvaném život. Na rozdíl od první generace církve, která Ježíše viděla a podle toho také žila, se nacházíme v jiné době, mnohem pohodlnější.

Výplata nám dorazí každý měsíc a důchod? Ten snad ještě jistěji než ta naše výplata. Můžeme si (i bez pomoci Ježíše) koupit vše, co potřebujeme (minimálně většina z nás). Je snadné žít v zemi, kde je mír, hojnost (byť si jako „správní Češi“ neustále na něco stěžujeme), člověk je sám sobě pánem a Ježíše bereme tak nějak automaticky, protože se to u křesťana očekává. Pro klidný a spokojený pozemský život v naší společnosti vlastně ani Ježíše nepotřebujeme. Do církve lze chodit jako do klubu zahrádkářů, je to nedělní tradice, jedna z mnoha akcí, které v životě děláme. Musím upřímně přiznat, že ne vždy

jsem chtěl a chci opravdu vidět Ježíše ve svém životě. Protože zkrátka mnohdy je pohodlnější ho nevidět. Vidět jej totiž s sebou nese závazek následování, což je spojeno přirozeně a nevyhnutelně také s důsledky, které pro nás nemusí být (na první pohled) příjemné a nejraději bychom se jim vyhnuli. Pokud však chceme od života více než to, aby křesťanský život byl zájmovou činností jako třeba onen klub zahrádkářů, seniorů nebo druh sportu, pak je třeba se připravit na to, že skutečně vidět Ježíše v životě dosti stojí.

Ježíš Petrovi, než odešel do nebe, jasně naznačil, co to s sebou ponese, pokud jej bude následovat. Pokud chceš Ježíše vidět skutečně a neříkáš to jenom jako frázi, pak je třeba počítat s tím, že nemůžeš zůstat v životě stejný. Život s viděním skutečného Krista se stane kontinuální proměnou, která není jednoduchá, často bolí a děje se přes situace v životě, které bychom si sami nezvolili. Ježíš primárně volá k bytí s ním. Vidět v životě Ježíše znamená být s ním nejen v neděli na bohoslužbě. My ale více času věnujeme bytí na sociálních sítích, u televizní obrazovky nebo čehokoliv jiného. Ne, nejde o to být poustevníkem neustále držícím Bibli a mít kolena otačená od modlení, jde o to, aby Ježíš byl se mnou ve všem, co dělám. Skutečně vidět Ježíše vede k autenticitě, k dovození si být jedinečným, jiným než ostatní, být takovým, jakým on každého z nás učinil. Někdy je to složité, jednodušší je být uniformním křesťanem, který nevybočuje z řady a má život uspořádaný tak, jak se to má dělat. Na životě Ježíše však vidím spíše opak. Dělal to, co nábožensky založení lidé kritizovali.

Farizeové a zákoníci skutečně Ježíše neviděli, i když to byli paradoxně oni, kdo měli za to, že ano. Pokud v životě skutečně vidím Ježíše, nemusím na otázku „jak se máš“ odpovídat vždy „dobře“, protože to není pravda. Skutečně vidět Ježíše a následovat jej nám (pravděpodobně) přinese i problémy (a může se tak stát dokonce i v církvi). Toužíš-li upřímně vidět Ježíše, je třeba

Malé veci

Na prelome rokov máme sklon bilancovať. Hodnotíme veci, ktoré sú už za nami, a zároveň si predstavujeme, čo by snáď mohlo v nasledujúcom roku prísť. Radi pri tom pozeráme na veľké, významné veci. Ale náš život sa z veľkej časti skladá z malých a často nenápadných udalostí, preto sa dnes zastavíme práve pri nich.

Dávaj pozor na malé veci

Malé veci nemusia byť nápadné, ale to neznamená, že sú nepodstatné. Keď sa na to pozrieme z negatívnej stránky, niekedy práve malé veci vedú k veľkým problémom. Náš nepriateľ satan si vie najšť drobné škáročky v našich životoch, cez ktoré nám pošle pokušenie a ľahá nás k hriechu.

Dávajme si preto pozor na malých, nenápadných škodcov. Skúsme si na chvíľu sadnúť a popremýšľať, akými cestičkami, cez aké detaily sa k nám satan dostal v predošlom roku. Takáto reflexia nám môže pomôcť, aby sme v nasledujúcom roku boli viac ostražití.

„Pochytajte nám líšky, líštičky maličké, čo ničia vinice.“ (Vl 2,15)

Nepohrdaj malými vecami

Pozrime na malé veci aj z pozitívne-

ho pohľadu. Potrebujeme si ich všímať aj preto, aby sme neprehliadli zárodok niečoho dobrého. Niekedy nám Boh dáva aj veľké, hotové veci, ale dosť často nás obdarováva práve drobnými semienkami alebo sadeničkami.

Opäť si môžeme na chvíľu sadnúť a popremýšľať, či nám Boh nedaroval v minulom roku nejaké drobné veci, o ktoré sa treba naďalej vytrvalo starať a tešiť sa na tú chvíľu, keď narastú a začnú prinášať ovocie. Alebo sa môžeme modliť za to, aby sme neprehliadli semienka, ktoré má Boh pre nás pripravené pre tento rok.

„Lebo kto bude pohrdáť dňom malých začiatkov? Ale radovať sa budú...“ (Zach 4,10)

Nemaj strach z malých vecí

A niekedy sa stáva, že nám malé veci nestačia. Z ľudského pohľadu sa môže zdať, že by sme potrebovali oveľa väčšie veci, aby sme boli dostatočne zabezpečení po stránke telesnej alebo aj duchovnej. Ale sám Pán Ježiš nás povzbudzuje, aby sme sa malých vecí nebáli. Aj keď vidíme svoje zaopatrenie len na jeden deň, nemusíme sa strachovať, čo s nami bude zajtra. Alebo keby nás veriacich bolo naozaj máličko, ani toho sa nemusíme báť.

A svojim učeníkom [Ježiš] povedal: „Preto vám hovorím: Nerobte si starosti o život, čo budete jesť, ani o telo, čo si oblečiete... Váš Otec predsa vie, že to potrebujete. Hľadajte však jeho kráľovstvo a toto sa vám pridá. Neboj sa, maličké stádo, lebo sa zapáčilo vášmu Otcovi dať vám kráľovstvo.“ (Lk 12,22-32)

„Lebo kde sú zhromaždení dvaja alebo traja v mojom mene, tam som ja medzi nimi.“ (Mt 18,20)

Pozeraj na Ježiša

Nech budeme uvažovať o malých veciach z ktorejkoľvek strany, náš pohľad by mal vždy skončiť na Pánovi Ježišovi. Len On nám môže dať správne videnie, aby sme si všímali tie správne detaily. On nám môže dať silu pochytať a odstrániť malých škodcov. On nám môže dať vytrvalosť pri starostlivosti o malé začiatky. A len On nás môže dostatočne zaopatriť po všetkých stránkach – postará sa včas o naše každodenné potreby a postará sa aj o naše malé stádočko.

Nestačí však, keď budeme Pána Ježiša len z diaľky pozorovať a čítať si o ňom. Potrebujeme sa s Ním každý deň osobne stretnúť. Sadnúť si k Jeho nohám, povedať Mu všetko, čo máme na srdci a dobre počúvať, čo chce povedať On nám. To by malo byť naše najdôležitejšie novoročné predsavzatie.

JÁN ČÍŽ ■

(pokračovanie ze strany 4)

počítat s tým, že ťe „vyvede z kli-
du“ a ukáže ti v živote na niečo, čemu se sám vyhýbáš. Na druhou stranu, asi nejhorší situáci v živote je, zistíte-li na jeho konci, že jste Ježíše skutečně neviděli, pouze jeho náboženskou představu. Jsem nyní ve věku, který se shoduje s průměrným věkem obyvatel ČR, a poslední roky si kladu otázku, zda SKUTEČNĚ chci vidět Ježíše, se všemi důsledky, které to v životě přinese?

Pomalou, ale jistě docházím k názoru, že bych ho rád skutečně viděl. Risknu to, i když to nebude jednoduché a ponese to s sebou mnoho výzev, které bych si sám nevybral, ale tak nějak tuším, že to bude stát za to!

ONDŘEJ ŠIMIK ■

Ostřejší než kosa

Nějaký čas zpátky jsme byli s mým otcem kosit zahradu u babičky. Má totiž králíky a potřebuje pro ně seno na zimu. Zahrada se musí posekat ručně za použití kosy, aby bylo seno kvalitní. Výdobytky dnešní doby, jako třeba křovinořez, zde moc nepomůžou. Když má člověk nakutou správně kosu, která je doostřena kvalitně brouskem, sečení je radostí. Jenže s každým novým tahem se kosa tupí a musí se jednou za čas nabrousit znovu. Pokud by to člověk neudělal, zbytečně by se nadřel a zahrada by byla nerovnoměrně sesečena. Vypadala by asi jako chlapec, který se nechal ostříhat od někoho, kdo v životě neměl nůžky v ruce.

V jistém slova smyslu jsme i my křesťané tak trochu podobní kose. Svým

způsobem jsme také nástrojem, díky němuž se má vykonat práce, při které se často otupíme. A podobně jako ta kosa potřebujeme někdy doostřit. Zcela určitě si nezačneme hladit hlavu brouskem, ale máme jednoduchou možnost, jak to udělat. Otevřít Bibli a nechat se naostřit Božím slovem, které je ostřejší než dvojsečný meč.

„Boží slovo je živé, mocné a ostřejší než každý dvojsečný meč. Proniká až k rozhraní duše a ducha, až do morku a kloubů, až do srdce, kde zkoumá jeho myšlenky a úmysly.“ (Židům 4,12)

Pokud takto činíme, z otupených nástrojů mohou být opět nástroje připravené konat práci, pro kterou jsou určeny.

MIRA ŠTĚPÁN ■

Kresťanstvo a politika

Pracujem v internetovom denníku Postoj. A keďže sa politikou zaoberám pracovne a máme asi mesiac do volieb, chcel by som dnes niečo povedať o tejto vysoko kontroverznej téme vzťahu kresťanstva, respektíve kresťana a politiky.

Koho voliť?

V prvom polroku tohto roku som bol pozvaný rečníť nezávisle od seba na troch teologických vysokých školách: na katedre evanjelikálnej teológie v Banskej Bystrici, na gréckokatolíckej bohosloveckej fakulte v Prešove a na rímskokatolíckej bohosloveckej fakulte v Košiciach. V Prešove som mal na konferencii príspevok s názvom „Politika nie je riešenie, ale súčasť problému“. V debata po prednáške mi položili otázku: „Na dedinách sa nás naši farníci pýtajú, koho majú voliť. My nevieme, čo im máme povedať.“ Trocha ma to prekvapilo, lebo je taký všeobecne rozšírený predsudok, že farári na Slovensku v kostoloch pred voľbami hovoria ľuďom, koho by mali voliť. Tu to však bolo naopak. Častokrát sa duchovní pastieri – farári, pastori, kazatelia, starší – ocitajú v rozpakoch, keď od nich niektoré ich ovečky chcú vyslovenú radu, koho majú voliť a oni by sa radšej priamemu odporúčaniu vyhli.

Politika za kazateľnicou?

Odvtedy rozmýšľam o tom, čo by k politike mohlo a malo zaznievať z kazateľnice, aby to bolo v súlade s Božím slovom. Moja prvá odpoveď je, že kazateľ by sa mal asi vyhnúť priamemu agitovaniu za tú alebo onú politickú stranu. Má ohlasovať Božie slovo. Boh je všemohúci a vševediaci stvoriteľ celého sveta. A nachádza sa aj nad politickými stranami. S trochou zjednodušenia by sme ho mohli prirovnať k súčasným západoeurópskym panovníkom. Britský alebo španielsky kráľ sú nestranícki, sú z titulu svojej funkcie nad politickými stranami. Politická ľavica alebo pravica sú už z definície niečo čiastkové, strany sú niečo čiastkové. Boh je celistvý, je nad vecou.

Navyše, má to aj praktický rozmer: Ak z kazateľnice zaznievajú názory, blízke len jednej strane, hrozí, že zo zboru postupne vypudíte ľudí, ktorí sú možno dobrí kresťania, ale fandia opačnej politickej strane. Napríklad v Spojených štátoch možno v posledných rokoch pozorovať trend, že evanjelikálne cirkvi sa príliš zblížili s politikou Republikánskej strany a zvlášť s osobou Donalda Trumpa, čo z nich vyháňa voličov demokratov. V Nemecku alebo Anglicku má zase často opačný problém. Kázne nemeckej evanjelickej cirkvi alebo anglikánskej cirkvi sú tak výrazne spolitizované doľava, že vyhávajú voličov pravice.

V slovenskom kontexte je tu ešte iný praktický problém. Máme tu veľmi neustálené stranícke spektrum. A hrozí, že ktokoľvek, koho odporučíte ľuďom voliť, ich následne sklame. A potom vy ste za hlupáka. A ak ste pastier, potom sa tá nevôľa automaticky prenáša aj na cirkev ako inštitúciu.

Samozrejme, existujú aj výnimky z pravidla nevyjadrovať sa z kazateľnice priamo k jednotlivým stranám. Viem si predstaviť, že v Nemecku v roku 1930 by bolo v poriadku povedať z kazateľnice veriacim, že nemajú voliť nacistickú stranu. Alebo keby sme sa preniesli v čase do roku 1946, keď sa vo voľbách rozhodovalo medzi DS a KSS, bolo by v poriadku povedať: „Bratia a sestry, nevoľte komunistov, keďže avizujú, že pôjdu proti kresťanstvu.“

Dávať cisárovi cisárovi a Božie Bohu

Opäť by som sa tu postavil na citáty z Božieho slova. V Matúšovom evanjeliu je napísané: „Dávajte teda, čo je cisárovi, cisárovi, a čo je Božieho, Bohu.“ Inak povedané, máme poslúchať svetské authority, ale hranicou našej poslušnosti je, keby nám bránili poslúchať Boha. Ako čítame v Skutkoch apoštolov: „Boha treba viac poslúchať ako ľudí!“ Inými slo-

vami, keby nám chcel niekto v politike brániť naplňať Ježišovo veľké poverenie hlásať evanjelium národom, asi by bolo prípustné na to upozorniť aj spoza kazateľnice.

Čiže, cirkev by nemala byť stranícka, no v cirkvi sa možno vyjadrovať k politicko-spoločenským otázkam, ktoré sa dotýkajú kresťanského učenia. V Spojenom kráľovstve i v Spojených štátoch zohrali evanjelikálni kresťania historickú úlohu pri boji s otrokárstvom. William Wilberforce na prelome 18. a 19. storočia bojoval v britskom parlamente za zákaz obchodovania s otrokmi. Otrokársť bolo politickou otázkou i morálnou, a bolo v poriadku, že sa v nej kresťania angažovali. Dnes je obdobou v mnohých cirkvách napríklad boj za práva nenarodených detí. Toto sú však otázky na samostatný výklad a dnes do nich nepôjdem hlbšie.

Kto sa osvedčil

Vráťme sa ešte k tomu problému farárov, ktorých sa farníci pýtajú, koho majú voliť. Aj na takto položenú otázku možno dať biblickú odpoveď bez toho, aby ste agitovali za konkrétnu politickú stranu. V Lukášovom evanjeliu čítame: „Kto je verný v najmenšom, je verný aj vo veľkom; a kto je nespravodlivý v najmenšom, je nespravodlivý aj vo veľkom.“ Inak povedané: pozri, ja ti nebudem hovoriť, ktorú stranu máš voliť. To je tvoja zodpovednosť. No bolo by dobré, keby sme ľudí v politike dokázali povyšovať do vyššieho úradu na základe toho, ako sa osvedčili v nejakom nižšom úrade alebo verejnej funkcii. Volič by mohol rozmýšľať o sebe ako pán v podobenstve o hrivnách v Matúšovom evanjeliu, ktorý dal trom sluhom rôzne množstvo talentov a oni ich mali v jeho neprítomnosti zhodnotiť. Tí, ktorí svoje talenty zhodnotili, tým pán pridol so slovami: „Správne, dobrý a verný sluha, nad málom si bol verný, nad mnohým ťa ustanovím; vojde v radosť svojho pána!“

Podobenstvo o talentoch sa väčšinou vykladá v zmysle duchovných darov, ktoré máme ako veriaci aktívne využívať pre rozvoj Božieho diela. No ten všeobecný princíp, že kto sa osvedčil v malom, tomu nech je pridané, sa hodí aj na rozhodovanie vo voľbách.

Naša západná civilizácia je založená na gréckej filozofii, rímskom práve a židovsko-kresťanskom náboženstve. V starovekom Ríme, v čase republiky, fungovalo niečo, čomu sa hovorilo *cur-sus honorum*. Bola to pevne stanovená postupnosť úradov, v ktorých ste sa mali osvedčiť, keď ste chceli robiť politickú kariéru. Najskôr ste museli odslužiť desať rokov v armáde a preukázať príkladnú vojenskú kariéru, aby ste sa kvalifikovali na voľbu za jedného z kvestorov. Ak ste sa v tomto úrade osvedčili, mohli vás zvoliť za jedného z edilov. Ďalšou metou bol úrad prétora. A napokon najvyššia funkcia v rímskej republike, funkcia jedného z dvoch konzulov. V tej postupnosti bola nepochybne veľká múdrosť starovekých Rimanov. A viete, keď vám rímski pohania hovoria, že máte politikov povyšovať podľa toho, ako sa osvedčili v nižších úradoch, a súčasne porovnateľný princíp nachádzame aj v Novom zákone, tak asi na tom naozaj niečo bude.

Politický kapitál

No my ako občania nemáme len aktívne volebné právo, teda právo vyberať si politických zástupcov vo voľbách. Máme aj pasívne volebné právo, teda právo uchádzať sa o volenú funkciu. Keby tu sedeli politici alebo aspoň kandidáti do volieb, vyzval by som ich, aby o tom podobenstve o hrivnách rozmýšľali ešte trochu iným spôsobom. Tie voličmi zverené hrivny sa z pohľadu politika dajú vykladať nielen ako úrad, ale aj ako politický kapitál. Politický kapitál je niečo ako miera dôvery alebo trpezlivosti, ktorú s vami ako politikom voliči majú. Čiže ja ako politik dostávam od voličov nielen funkciu, ale aj dôveru, s ktorou musím rozumne hospodáriť. To znamená, môžem robiť aj nepopulárne veci alebo sa púšťať do tvrdých sporov, kde na mňa protistrana bude vylievať kýble špiny. No musím si dávať pozor, do ktorých opatrení alebo sporov pôjdem, lebo môžem prísť o svoj politický kapitál. Na druhej strane, po-

litický kapitál sa dá aj obnovovať alebo zväčšovať, keď napríklad splním sľuby a prinášam výsledky.

Neľahké poslanie

A ešte jedna biblická rada z Matúšovho evanjelia pre kresťanov, ktorí by pocítili politické angažovanie ako Božie povolanie. Ako hovorí Pán Ježiš: „*Ajhlá, posielam vás ako ovce medzi vlkov. Buďte teda opatrní ako hady a bez falše ako holubice.*“ Na politika, ktorý chce byť súčasne dobrým kresťanom, kladie politika mimoriadne bremeno. Mali by ste byť totiž nielen morálne a charakterovo zrelá osobnosť v povolani, ktoré nadštandardne priťahuje psychopatov, ale mali by ste tiež byť schopný a kvalifikovaný odborník. Politický protivníci vám budú všeličo podsúvať, napríklad, že chcete zaviesť kresťanskú teokraciu, a vy musíte komunikovať veľmi asertívne, aby ste na jednej strane nedesili ľudí, a na druhej strane dokázali zostať verní vášmu kresťanskému svedomiu.

Na záver by som chcel dať ešte niekoľko biblických tipov, ako zostať v čase vrcholicej kampane nad vecou a nepodľahnúť frustrácii z prípadných zlých alebo neuspokojivých volebných výsledkov vašich favoritov.

Dvojité občianstvo

Po prvé, ako kresťania máme dvojité občianstvo, sme občania Slovenskej republiky i občania Božieho kráľovstva, ktoré nie je z tohto sveta. V Liste apoštola Pavla Filipanom čítame: „*Naše občianstvo je v nebesiach; odtiaľ očakávame aj Spasiteľa, Pána Ježiša Krista.*“ Možno si tiež na sociálnych sieťach všimnete veľké množstvo frustrovaných ľudí. Nemajú nebo, neveria v existenciu duchovnej sféry, a potom je tento svet a politika jedinou sférou, ktorá im zostala. Kresťania tu majú výhodu. Ak vás frustruje dianie vo vašej pozemskej vlasti, Slovenskej republike, zaoberajte sa viac Božím Kráľovstvom. Kochajte sa v jeho kráse a dokonalosti.

A to vás možno oduševní aj nato, aby ste nejako pomohli veciam okolo vás vo vašej pozemskej vlasti. Lebo v Jeremiášovi sa píše: „*Hľadajte blahobyť krajiny, kam som vás dal odviešť, a modlite sa za ňu k Hospodinovi, lebo v jej blahobyte bude aj váš blahobyť.*“ Z toho vyplýva, že má zmysel pracovať aj na zlepšovaní vecí v našej

pozemskej krajine, čo však nemusí zahŕňať len politiku. Veci okolo seba môžete zlepšovať angažovaním sa v nejakom občianskom združení, vytváraním pracovných miest ako podnikateľ, prácou vedca, umelca alebo mnohými inými spôsobmi. V neposlednom rade tým, že ľuďom svedčíte o Kristovi a pomáhate tak zachraňovať ľudské duše.

Širšia perspektíva

Po druhé, nadhľad si v čase vrcholicej kampane a politickej horúčky ako kresťania udržite, ak budete na verejné dianie nazerať spod uhlu pohľadu biblických i svetských dejín. Zo Zjavenia Jána vieme, že aj keď sa veci vo svete zdajú beznádejné, Ježiš bude mať v dejinách posledné slovo. V Starom zákone zase opakovane vidíme, ako Boh často náhle prevracia mocenské hierarchie naopak. Z prvých sú zrazu poslední a z posledných prví.

A aj v svetských dejinách vidíme, že história ide svojimi vlastnými chodníkmi. Hitlerova Tretia ríša mala vydržať tisíc rokov, v skutočnosti prežila dvanásť rokov. Komunistická utópia, ktorej zástancovia tvrdili, že vlastnia vedecký kľúč k budúcnosti, sa po pár desaťročiach rozpadla ako domček z karát. Čiže, ak voľby nedopadnú podľa vašich predstáv, nepodliehajte zúfalstvu. Najneskôr o štyri roky bude šanca na reparát.

Duchovný rozmer

A po tretie, vnímajte duchovný rozmer politických zápasov a zapájajte sa do nich duchovnými zbraňami. Ako čítame v Liste apoštola Pavla Efežanom: „*Veď náš boj nie je proti krvi a telu, ale proti kniežatstvám a mocnostiam, proti pánom sveta tejto temnosti, proti zlým duchom v nebesiach.*“

Inak povedané, kresťan sa môže za dobrú a bohabojnú vládu pre Slovensku modliť: „*Nie ako ja chcem, Pane, ale ako chceš ty.*“ Môžeme žehnať politickým predstaviteľom, ktorých nemáme radi a prosiť, aby spoznali Boha. Môžeme držať pôst za zdarné vyriešenie páľčivých spoločenských problémov. Môžeme identifikovať duchov za zdánlivo svetskými hnutiami a javmi, a viesť proti nim duchovný zápas.

(pokračovanie na strane 8)

Max Lucado

Pomoc z neba

Kumran, 2023, 159 strán

Koncom roku 2023 vyšla v slovenčine ďalšia zaujímavá kniha od Maxa Lucada. V knihe *Pomoc z neba* sa venuje tretej a možno najzáhadnejšej Božej osobe – Svätému Duchu.

Nečakajte vyčerpávajúci teologický výklad, pretože Duch Svätý sa nezmesť do žiadnych ľudských poučiek. Autor hneď v úvode knihy píše: „*Uvažovať o Duchu je ako zamýšľať sa nad bezodným oceánom. Nik nepochopí jeho hĺbku... Duch má v sebe tajuplnosť, ktorú nemožno odhaliť. Duch má v sebe naliehavosť, ktorú nemožno vtesnať do nejakej vízie. Duch má v sebe neviditeľnosť, ktorú nemožno nasilu zviditeľniť... Duch sa vzpiera porozumeniu, ale víta každý náš pokus.*“

Táto kniha je teda autorovým pokusom, ako v jednoduchosti opísať svoje obmedzené poznanie a osobnú skúsenosť s Duchom Svätým. Robí tak v nádeji, že čitateľom aspoň sčasti priblíži túto zvláštnu Božiu osobu. Sám Pán Ježiš totiž o Svätom Duchu povedal, že bude pre Jeho nasledovníkov veľmi dôležitý (Jn 14,16-17.26; 15,26; 16,7-8.13-15).

Svätý kto?

Autor poukazuje na to, že Svätý Duch nie je vec, ani žiadna neosobná sila, ale živá osoba – plnohodnotná súčasť Božej Trojice. Píše tiež o zvláštnej jednote v Trojici: Syn prosí Otca a Otec posiela Ducha, ktorý poukazuje späť na Otca a Syna.

Svätý Duch je s nami od samého začiatku nášho nového života, bez Jeho pôsobenia by sme sa nemohli znovuzrodiť (Jn 6,63; 1Kor 12,3) a chránení sme Jeho pečatou, až kým nedôjdeme do nebeského cieľa (Jn 14,16-17; Ef 4,30).

A medzi tým robí pre nás mnoho ďalších vzácných a nenahraditeľných vecí. Prostredníctvom Ducha Svätého nám Boh dáva všetko, čo potrebujeme k nášmu pozemskému aj večnému životu.

Duch je ako...

Autor sa v krátkych kapitolách venuje aj konkrétnym vlastnostiam alebo úlohám Svätého Ducha. Píše o tom, že Duch je ako učiteľ (ten, ktorý je ti vždy blízko); Duch ako vietor (odlož veslá a napni plachtu); Duch ako príhovorca (žiadna tvoja modlitba nie je márna); Duch ako pečať (tvoja najistejšia istota spasenia); Duch ako holubica (nájdí pokoj uprostred chaosu); Duch ako oblačný a ohnivý stĺp (nechaj sa viesť); Duch ako oheň (odváž sa využiť pravý zdroj čistoty, energie a ochrany); Duch ako olej pomazania (nechávaj po sebe stopy plné oleja); Duch ako prúd živej vody (osviež svoju dušu a buď osviežením pre iných); Duch ako ohnivé jazyky (smelo hovor); Duch ako darca darov (slúž s plným potenciálom); a Duch ako dych (nezabudni, že je len jeden zdroj skutočného života).

Skúmaja hľadaj

Nemusíte nutne súhlasiť so všetkým, čo autor píše, ale prinajmenšom vám kniha poslúži ako dobrý podnet na hlbšie premýšľanie a hľadanie. Ak budete mať pochybnosti, môžete si vyhľadať, čo presne o danej téme hovorí Biblia. Zároveň môžete hľadať odpovede a rozširovať si obzory aj na modlitbách, v rozhovore s nebeským Otcem, ktorý vie o Duchu úplne všetko. Takáto námaha sa vám určite vyplatí.

Pre mňa bola táto kniha povzbudením a obohatením. Pripomenula mi, že nech sa na tomto svete udeje čokoľvek, nikdy na to nie sme sami. Hoci Pán Ježiš už nie je telesne medzi nami, poslal nám veľmi cennú a spoľahlivú pomoc z neba, o ktorej potrebujeme vedieť každé Božie dieťa.

JANA ČÍŽOVÁ ■

(pokračovanie ze strany 7)

Vďačnosť

Tento čas na konci leta je zároveň časom dožiniek a vinobraní. V časoch našich predkov, ktorí boli viac spojení s poľnohospodárskym spôsobom života, to bolo obdobie vďakyvdania za úrodu. Tento rok budú dožinky či vinobrania prebiehať v čase vrcholiacej predvolebnej kampane. Možno by nám to malo pripomenúť, že treba ďakovať za veci, ktoré sú na Slovensku popri všetkých politicko-spoločenských problémoch v poriadku. Ako sa hovorí, zrátať naše požehnania. Slovami žalmistu: „*Ďakujte Hospodínovi, lebo je dobrý, lebo jeho milosrdenstvo trvá naveky.*“

**SPRACOVANÉ PODĽA PRÍHOVORU ■
V KREŠŤANSKOM ZBORE
V BRATISLAVE-RAČI
LUKÁŠ KRIVOŠÍK**

Chci vidět Ježíše

Poprvé jsem Ježíše viděla v kostele jako malá šestiletá holka, když jsem se se svou prababičkou chodila o Vánocích dívat na jesličky. Velká bílá socha člověka v nadživotní velikosti na kříži. Po každé jsem se u sochy zastavila a dlouho si ji prohlížela. Prababička mi jednou řekla, že to je Ježíš a že zemřel nevinně. Ta věta i pohled do Ježíšových očí se mi pak vybavovaly, když jsem vyváděla nějakou neplechu nebo jsem lhala.

V tomto období jsem také začínala více vnímat přírodu, ráda chodila na chatě se psem do lesa a toulala se po okolí. Zkoumala jsem se zájmem všechno kolem a často pozorovala noční oblohu, o které mi zase vyprávěl můj táta, když jsme na chatě usínali a v létě otevřeným oknem pozorovali hvězdy. Začalo mě více a více zajímat, co je tam dále, kdo tam je apod.

Když mi bylo asi dvanáct let, s partou dětí jsme zkoušeli ve sklepech vyvolávat ducha Jana Wericha (pro jistotu jsme si vybrali někoho hodného) a musím říct, že ta zkušenost tam byla. Polekaly jsme se a ze sklepa utekly. Já k soše do kostela, alespoň se podívat do očí tomu záhadnému člověku na kříži.

V patnácti letech jsem v televizi zhlédla čtyřdílný seriál Ježíš Nazaretský. Ta socha! To bude příběh o něm. Z počátku jsem se s nechuť přemlouvala, abych se na film podívala. Byla jsem na chatě sama (rodiče odešli na táborák k sousedům), a tak jsem se do toho pustila. Netrvalo to dlouho a já se mu cele oddala. Ten Ježíš, kterého jsem viděla, mě fascinoval, chytl za srdce. Plakala jsem a hltala každé jeho slovo a těšila se na další díly.

Být jako Ježíš

Co tím chci říct. Uvidět Ježíše, ať už v jakékoli podobě, mě vždy nasměrovalo k přemýšlení o něm. Moje pohledy na něj a setkání s ním byly vždy laskavé, příjemné, beze strachu a dobrodružné. Byli jsme si hodně podobní. Toulal se krajinou, sedával u ohně, bavil se s náhodnými pocestnými, spával pod hvězdami, všímal si a pozoroval nejen lidi, ale i okolní svět. Vždy měl co říci,

byl moudrý a vedl člověka k přemýšlení. Začala jsem ho s nadšením následovat a dodnes tomu tak je.

Naší vinou nám ale někdy Ježíš zevšední. Přestane pro nás být dobrodružný. A to v tu chvíli, kdy už si myslíme, že ho dostatečně známe, že dokážeme skoro to, co on. Když si se vším víme rady, dokážeme posoudit druhé, jak by se měli chovat a žít, jak by měla vypadat a fungovat církev. Zkrátka, když se

chováme a žijeme jako zákoníci. Já jsem se při tom několikrát přistihla. A šlo mi to dobře. Byly to právě momenty, kdy jsem si říkala, že už můj život nemá šmrnc, není tak „ježíšovský“, že už mi na něm tolik nevisí oči, byť se mi vše na první pohled docela dařilo. Ubíjelo mě však to, že jsem každý den žila to samé. Postrádala jsem ono dobrodružné pochybování, kolísání víry – jít po vodě a vzápětí se topit, úžas a chuť poznávat nové, riskovat. To najednou chybělo. Nevím, jak to prožíváte vy, ale mě pochybnosti a selhání vedou k otázkám a následně k dialogu s Ježíšem. V tom nacházím východisko a posun. S chybami se počítá. Je dobré je včas uvidět, sebrat odvahu a jít za dobrodružným

a milosrdným Ježíšem, i když se stydíte. On ví...

Potkávám ho v lidech

Mám kolem sebe v církvi mnoho dobrých přátel. Ale mám i pár dobrých přátel mimo církev. Ženy ve zralém věku. Ženy, za kterými mnohdy jdu jako za prvními, když mě něco trápí a nevím si rady. Jsou moudré. A mluvíme spolu o Bohu i o Ježíši. Ony o něm také vědí své, byť jejich styl života neodpovídá našim správným představám. To je však věc druhá. Jedna z nich toho moc nenařeká, ale naslouchá mi, potom vždy tak moudře odpoví, že to dokonale sedne. A bývají to jen velmi krátké dvě, tři věty, a hotovo. A já v ní tehdy vidím Ježíše. Poznávám ho. Vidím ho často v lidech, do kterých bych to neřekla. Ale právě s takovými se Ježíš často setkával a setkává dodnes.

„Uvěřil jsi, protože jsi mě viděl.“ řekl mu Ježíš. „Blaze těm, kteří neviděli, a uvěřili.““ (Jan 20,29)

Takto Ježíš promlouvá k Tomášovi. Ano, my můžeme vidět to, co máme před sebou, to, čemu jsme uvěřili, co následujeme. Tedy v čem jsme vyrostli, co jsme slyšeli, kam chodíme. A jsou to dobré a přínosné záležitosti. Jen si dejme práci s tím, abychom nezůstali ve stereotypu vlastního přesvědčení o správnosti. Mějme odvahu a chuť vidět Ježíše i tam, kde nám naše posuzování a pohled už nestačí, nebojme se vidět Ježíše ve svém bližním – v sousedovi, spolupracovníkovi, prodáváči, bezdomovci, úředníci, uklízečce, ve vzdělaných i nevzdělaných lidech. V každé duši se zrcadlí Boží dotek života. Pomáhejme lidem vidět Ježíše, který jde na cestě životem s nimi, aby ho poznali osobně. Já sama, když se ohlédnu životem zpět do svého dětství, vidím, že Ježíš byl opravdu se mnou všude a byl vždy velmi blízko. Od narození nás provází a kousek po kousku nám dává znát, že o nás stojí, chce s námi prožít hodnotný a dobrodružný život a neustále nás vysvobozovat z našich mylných představ o něm.

ŠÁRKA HÚŠTOVÁ ■

OČITÝ SVĚDEK

ANEKDYŽ SE NÁŠ POHLED PROTNE S JEŽÍŠOVÝM

Očitý svědek je důležitou osobou, může totiž podat svědectví o situaci, kterou sám viděl a zažil (ať již aktivně nebo pasivně). V Novém zákoně máme zaznamenány příběhy desítek lidí, kteří na vlastní oči viděli Ježíše. Co to pro ně znamenalo? Pojdme si připomenout, jak někteří lidé uviděli Ježíše, a co z jejich setkání s Ním může plynout pro nás. Jaké jsou principiální důsledky vidění skutečného Ježíše? Řazení vybraných očitých svědků v této úvaze není podstatné, nehleďte v něm chronologii či nějaký jiný vzorec. Podstatné je, že tito lidé viděli Ježíše, což nějakým způsobem ovlivnilo jejich život. Jedno řazení však zde přece jenom je. Byli i takoví, kteří, přestože se jejich pohled střetl s Ježíšovým, zůstali stejní a na jejich život to nemělo vliv. To ať je pro nás mementem. Začneme však pozitivně.

Setkání s Ježíšem s nimi zahýbalo

Apoštol Petr, když uviděl Ježíše, padá před ním na kolena a vyznává, že je člověk hříšný. Když uvidíme Ježíše, poznáme, jak (špatně) skutečně na tom jako lidé jsme. Petr viděl Ježíše pak ještě mnohokrát. Vybral jsem ještě alespoň setkání po Ježíšově vzkříšení. Zde spatřuje Krista jako toho, kdo dává druhou šanci, a má v něj důvěru, i když svého Pána dříve zklamal.

Žena u studny v Samaří, když spatřila Ježíše, poznala, že on o ní ví všechno. Když uvidíme Ježíše, nemusíme před ním nic skrývat, na nic si hrát, nábožensky mluvit nebo se přetvařovat. Můžeme být sví. Ježíš o nás všechno ví, a přece se chce s námi setkat.

Zacheus je asi nejsilnějším příběhem člověka, který tak moc toužil uvidět Ježíše, že se neváhal tak trochu ztrapnit. Proč lezl na strom? V Ježíšovi viděl někoho, kdo má o něj zájem. Zacheus totiž neměl žádné přátele, byl sám, nikdo se o něj nezajímal, ale Ježíš ano. A to

Zacheovi obrátilo život naruby.

Nikodém také toužil vidět Ježíše, přišel za ním v noci, tajně, riskoval svou pověst jako vysoce vzdělaný farizej a člen židovské rady. Při setkání s ním poznal, že vzdělanost neznamená vše a že Ježíše nelze pochopit čistě rozumem. Hledal pravdu tajně a mám za to, že Ježíše uviděl jako toho, kdo je větší než všechno jeho poznání a tituly. Ježíš mu otevřel dimenze, o kterých se mu ani nesnilo a na které je i sebelepší vědec krátký.

Lotr na kříži, tedy ten, jež prosí Ježíše, aby si na něj vzpomněl, až přijde do svého království, vidí Ježíše „na poslední chvíli“. Tím nám říká, že existuje možnost uvidět jej i krátce před smrtí. Je zde ale malý háček, pravděpodobně většina z nás neví a nebude vědět, kdy zemřeme. Ale pokud je ti 80 nebo 90 a Ježíše jsi ještě skutečně neviděl, stále je tu šance!

Žena cizoložnice uviděla Ježíše jako neodsuzujícího, na rozdíl od kolem stojícího davu, který ji chtěl ukamenovat. Tento pohled na Ježíše ji zachránil život. A myslím, že nejen ten pozemský.

Jan Křtitel, bratranec Ježíšův, když jej uviděl, vyznal, že je Beránek Boží, který snímá hříchy světa. V Ježíšovi viděl Zachránce a hlásání této zvěsti obětoval život, a to doslova.

Marie Magdaléna uviděla Ježíše jako první po vzkříšení. Když Ježíš na ni pohleděl a řekl jen: „Marie“, ihned jí vše došlo. Byla odvážná a věrná svému Pánu, což muselo jednoznačně vyplývat z toho, že jej milovala.

Děti viděly Ježíše možná jako jediného dospělého, pro kterého měly skutečnou cenu. Ježíš je viděl jako rovnocenné, a dokonce je dával za příklad dospělým. V tehdejší době totiž děti měly velmi nízký sociální status, neměly de facto žádná práva, skoro byly považovány za zboží. Myslím, že z těch dětí, které seděly Ježíšovi na klíně, vyrostly silné osobnosti, chápající svou velkou hodnotu v očích Božích.

Chlapec s pěti chleby a dvěma rybami uviděl Ježíše jako rozdávacího

a rozmnožujícího to málo, co měl. Když takto uvidíme Ježíše, budeme jinak přistupovat k tomu, co máme, protože v rukou Božích není podstatné, kolik toho máme, ale zda to dáme Ježíši.

Krvácející žena, která se dotkla Ježíšova pláště, jej viděla jako mocného lékaře, který má moc zasáhnout do jejího života a její nemoci jako nikdo jiný. Mocně tomu věřila a Ježíš její víru potvrdil. Ježíše jako mocného lékaře vidělo také mnoho dalších nemocných (například deset malomocných, slepý Bartimeus, slepý od narození, hluchý, posedlý demony, chromý, muž s ochrnutou rukou, žena se zkřivenými zády, muž s vodnatelností). Tělesné uzdravení zcela jistě změnilo jejich pozemský život, avšak z příběhů o uzdravení vidíme, že pro Ježíše to byl především prostředek, první krok k tomu, jak uzdravit lidské srdce od nemoci zvané „hřích“.

Malchos při zatčení Ježíše jej viděl jako soucitného, když mu jeden z apoštolů omylem uťal ucho (pravděpodobně ho chtěl zabít). Viděl Ježíše jako někoho, komu na něm záleží, i když sám byl (zřejmě) proti němu a chystal se ho zajmout. Myslím, že tento Ježíšův soucit jej zlomil a byl bodem obratu v jeho pohledu na Krista.

Římský setník pod křížem viděl Ježíše na vlastní oči umřít, a i když jej před tím chtěl zabít (nebo minimálně schvaloval jeho zabití), jeho pohled na trpícího Krista ho vedl k obratu a vyznání: „*On byl opravdu Boží Syn.*“ *Opravdový a otevřený pohled na Ježíše láme naše lidské, tvrdé nastavení srdce. A pohled na ukřižovaného Ježíše o to více.*

Ale protože život, jak už to bývá, je různorodý, máme v evangeliích zaznamenaná i setkání lidí s Ježíšem, kteří přestože jej viděli, neviděli jej tak, jak by měli. Opět jich bylo více, pouze vybírám několik příkladů.

Potkali jej a přesto jim zůstal lhostejný

Byl to bohatý mládenec, kterému skutečně uvidět Ježíše bránilo bohatství.

Poklad

Herodes neviděl Ježíše pro jeho obyčejnost, čekal zázraky, možná v tom byly i osobní zájmy a konfrontace kvůli nezákonné manželce a mohly u něj hrát roli i politické tlaky.

Farizeové a zákoníci (třeba Kaifáš, Annáš nebo Šimon, který pozval Ježíše k sobě domů) měli o Ježíšovi vlastní představu a považovali se za dostatečně dobré. Skutečně jej uvidět jim bránila jejich náboženská povýšenost (kvalita). Považovali se za lepší, než jsou ostatní.

Pokud chceš, aby se tvůj pohled skutečně protnul s tím Ježíšovým, nelze to dělat v davu, musí to být osobní.

Pilát měl blízko k tomu uvidět Ježíše takového, jaký je, ale nakonec tuto touhu zastínil strach o vlastní postavení a moc, k čemuž dopomohl i tlak okolí (řev okolo stojícího davu skandujícího „ukřižuj ho“). Moc a okolnosti nám mohou zastínit Ježíše takového, jakým skutečně je.

Byli to také saduceové, jejichž zrak se s Ježíšovým nesesetkal tak, jak by měl. Bylo pro ně příliš obtížné přijmout vzkříšení. Abychom skutečně uviděli Ježíše, musíme být otevření i „nadpозemským“ sféram.

Zmínil bych i Jidáše, přestože je to složitá postava, a opravdu nevím, co nakonec stálo za tím, že jeho pohled na Ježíše nedopadl dobře. Možná v tom byla chamtivost a zisk, možná zklamané osobní očekávání, nesoulad s Ježíšovou misí (čekal od něho víc, nejen to, že bude nějakým „potulným kazatelem“), duchovní „zatmění“, když do něj vstoupil satan. A možná byl součástí velkého plánu (někdo zradit musel). Každopádně i po pádu měl šanci, podobně jako Petr, žel ji nevyužil. Ale nerad bych ho soudil, na to nemám právo. Nebyl jsem v jeho kůži.

Také druhý lotr na kříži, přestože Ježíše viděl ve stejnou dobu jako jeho kolega, zachoval se jinak. Možná v tom byl vliv davu, hořkost, zloba, skepse nebo zoufalství. Na pozadí toho všeho ale hlavně vidím, že nechtěl uznat svou chybu. A to je podmínkou pro vidění skutečného Krista. Bez toho to nejde.

Také Ježíšovi bratři, jeho rodina, měli

problém ho skutečně vidět. Některým to došlo až později. Byli natolik přesvědčeni, že Ježíše znají, až ho v podstatě minuli. A to může být nebezpečné zejména pro tzv. dlouholeté křesťany, kteří vyrostli v církvi (mám za to, že kromě mě to je i většina z vás, čtenářů tohoto časopisu).

A konečně bezejmenní lidé, davy (například dav skandující „ukřižuj ho“, obyvatelé Nazareta Ježíše neviděli pro jeho prostý původ, obyvatelé Kafarnaum, když Ježíš mluvil o slovu života). Pokud chceš, aby se tvůj pohled skutečně protnul s tím Ježíšovým, nelze to dělat v davu, musí to být osobní. Davem se můžeme nechat strhnout nebo inspirovat, ale pro skutečné setkání s Kristem musíš z davu vystoupit.

V čem to vězí?

Vidíme, že skupina lidí, kteří na vlastní oči viděli Ježíše, je nesmírně rozmanitá. A to jsme zdaleka neuvedli všechny. Byli tam běžní lidé, řekněme průměrní obyvatelé, učenci, intelektuálové, stejně jako lidé neučení. Lidé z okraje společnosti, vyvrhelové, ale také králové a v moci postavení. Byli tam vojáci, duchovní, chudáci i boháči. O některých jistě víme, že chtěli Ježíše vidět, o některých to lze vyvodit z kontextu jejich příběhu, někteří možná Ježíše ani vidět nechtěli, ale byli jím „vidění“. Tuto barvitou skupinu lidí bychom mohli rozdělit na dvě části. Byli v ní lidé, kterým pohled na Ježíše proměnil život (k lepšímu), a potom ti, kteří i přestože se dívali do očí samotného Boha, zůstali neteční a „nic“ to s nimi neudělalo (nebo to alespoň takto z biblických informací o nich vypadá). Mám za to, že každý z nás má k nějaké osobě blízko a mohl by se s ní identifikovat. Možná jste se našli ve více osobách.

Přeji vám i sobě, abychom se na Ježíše (za)dívali pohledem, který náš život bude proměňovat k Jeho slávě, a my nezůstaneme stejní. Abychom jednou, až skončí naše pozemská pouť, jej spatřili také jako očití svědkové, kteří jej vidí tváří v tvář. A pokud jsme se našli na té druhé straně, ještě je čas s tím něco udělat!

Není tomu dávno, co jsem četl článek o manželské dvojici, která našla nesmírně vzácný poklad. Někdo ho před 900 lety ukryl do hliněné nádoby a zakopal. A manželé ho nyní našli. Jednalo se o vzácné mince, které se zachovaly v neporušeném stavu v keramické nádobě. Kolik takových pokladů, o kterých zatím nikdo neví, musí ještě existovat? O žádném zakopaném pokladu v lese nevím a ani ho asi hledat po lesích nikdy nebudu. Ale přeci jen o nějakém pokladu vím. Není sice zakopán v zemi v lese, ale je ve mně a v mých bratřech a sestřích v Kristu.

Ten poklad je v nás jako v hliněné nádobě. To proto, aby se připisoval Bohu, když projevuje takovou nesmírnou účinnost. (2Ko 4,7)

Jsmo si vědomi toho, že je v nás opravdu ten nejvzácnější poklad, který je daleko cennější než nějaké historicky vzácné mince? Že je v nás kus Božího království, které nějakým způsobem pracuje a projevuje svou moc? Pokud na to v této hektické a uspěchané době zapomínáme, je dobře si na to vzpomenout. Ono totiž nezáleží až tak na nás. Vždyť jsme opravdu jen ty hliněné nádoby, které samy o sobě příliš neznamenají. Důležité je, co tato nádoba obsahuje uvnitř. Apoštol Pavel nás přirovnal k hliněným nádobám a je to přirovnání správné.

Někdy o sobě smýšlíme převráceně, avšak je třeba mít na paměti, že hliněná nádoba nemá oproti pokladu uvnitř příliš velkou hodnotu. Na druhou stranu je však užitečná, protože v ní poklad může být uložen. Hliněná nádoba je také docela křehká, což si někdy nechceme připustit, obzvláště v dnešní době, kdy je kladen důraz na to, aby člověk vše zvládal, stíhal a podobně. Je potřeba si přiznat, že nezvládneme ani neumíme všechno. To jsou pak teprve správné podmínky k tomu, aby se ukázala moc onoho pokladu v nádobě. Musíme počítat i s tím, že někdy zkrátka Bůh dopustí, aby hliněná nádoba napraskla, třeba proto, aby z ní šel kousek pokladu vidět. Děkujeme Bohu za poklad, který do nás vložil a my tak mohli pochopit, co je opravdu důležité, co má smysl a opravdovou hodnotu.

(pokračování ze strany 3)

Společné zpívání má dětem pomáhat učit se pravdám evangelia. Slova a melodii písní si děti mnohdy uchovávají v mysli a v srdci po celý život. Jaké písně jsi jako dítě nejčastěji slyšával?

Ano, je to ověřená pravda už po celá staletí. Kromě jiných mě v nitranské besídce vedl o osm let starší br. Janko Ostrolucký. Zde jsme zpívali vhodné a osvědčené písně nejen z výše jmenovaného zpěvníku, ale také ze zpěvníku **Piesne sionské** od sester Royových a dalších zdrojů. Pokud mám uvést alespoň jeden příklad (zejména když jsem někde v nádherné přírodě), tak si v duchu nebo i nahlas po celý svůj dlouhý život zpívám písničku „*Pekná je táto zem, po ktorej chodíme; ešte je tá krajšia, kde Pán Ježiš býva*“...

Jak se vytvářel tvůj osobní vztah k hudbě? Už jsi zmínil, že ses v dětství učil hrát na harmoniu. Hrál jsi i na jiné hudební nástroje?

Znalosti ze hry na šlapacím harmoniu jsem při studiu vysoké školy v Praze, a pak po ukončení studia v Ostravě, dost často uplatnil ve shromáždění při doprovodu společných písní na tehdejších elektrických „varhanách“ (v pronajatých sálech ke shromažďování), protože hrát neměl kdo. V naší a starší generaci bylo málo hudebníků. Teprve o mnoho později jsme si s manželkou do bytu koupili pianino, které ovšem sloužilo spíše až našim dětem. Teď se na něm učí moje sedmiletá pravnučka. Ve svém mládí jsem se ještě naučil hrát na mandolínu, to bylo tehdy mezi věřícími hodně rozšířeno, a později také na zobcovou flétnu (dokonce jsem obstaral další a používali jsme pak flétny pro všechny čtyři hlasy).

Vím, že ses věnoval i dirigování křesťanského zpěvu. Jak na tato léta vzpomínáš?

Postupně jsem se stal organizátorem a dirigentem muzicírování zejména skupinového a sborového zpěvu, ale i tím vším jsem se stal jako samouk a amatér. Nedávno jsem našel na své staré dirigentské složce nalepený krátký a výstižný vtip: „*Říká otec svému synovi: Housle jsou drahé, taďy máš hůlku a budeš dirigentem.*“ Podobně tomu bylo i se mnou jako dirigentem – ale rovněž kvůli dobrým příkladům v křesťanském světě se můj vztah přikláněl více k vokální než k samotné instrumentální hudbě.

Ostravský pěvecký sbor za 30 let své existence a mého vyučování i dirigování navcivil nejméně 130 čtyřhlasých písní. Vystřídali se v něm zpěváci různých generací – nejen obdarováni pro tuto službu, ale i ti, kteří měli pěveckých schopností méně. Celé působení sboru se uskutečňovalo v období totalitního režimu, takže cílem bylo především získat další legální prostor pro obecnoství a duchovní rozvoj, což se nám dařilo. Myslím si, že v určité době jsme navíc byli v křesťanských kruzích dost progresivní a kvalitní jak pěvecky, tak i hudebním doprovodem. A věřící lidé v tomto seskupení působili rádi. Výraznými pomocníky bývali i studenti Vysoké školy báňské a zpěváci i hudebníci z některých okolních měst. Pěvecký sbor sloužil nejen v místním shromáždění a na ostravských velikonočních konferencích, ale po celém Československu. Jednou byl také v Drážďanech. Zcela mimořádným organizačním počinem bylo ovšem průběžné pořizování zvukových nahrávek, přestože potřebná technika byla na velmi nízké úrovni. Ale bratři technici byli moc šikovní. Nahrálo se 75 písní, které jsme poskytovali všem zájemcům, nejdříve na kazetách, pak na CD. Dnes jsou k dispozici např. na USB ve formátu mp3. A přesto, že nahrávky jsou skoro půl století staré, stále se dají poslouchat z hlediska technického i aranžmá či provedení. O podobném organizování nejen pěveckého sboru, ale také duetů a kvartetů jsem něco málo napsal v čísle 1/2023 Živého slova v souvislosti se vzpomínkou na sestru Martu Mrozkovou.

Co nám můžeš v krátkosti říci o vzniku zpěvníku Píseň nového života?

Hlavním důvodem vzniku byl kritický nedostatek notových zpěvníků „*Písně staré a nové*“, který byl vydán v r. 1936. Používaly se proto zejména textové zpěvníky. To omezovalo nejen zmíněné muzicírování či vícehlasý zpěv, ale i společný zpěv ve shromážděních, který byl proto daleko za očekáváním a potřebou. Navíc, i v početně větších shromážděních se při některých setkáních společně zpívalo bez jakéhokoli hudebního nástroje. Kopírování a rozmnožování něčeho křesťanského (například notových záznamů písní) bylo za totality zakázáno a přísně hlídáno. A tak nastal znovu „známý scénář“.

Věřím, že pod vedením Ducha svatého a se souhlasem zodpovědných bratří – i s mimořádným časovým zatížením – jsem se do tvorby nového zpěvníku pustil nikoli jako odborník, ale jako hlavní organizátor. Bylo by to na dlouhé popisování, co všechno bylo třeba udělat, například ve vztahu k totalitním úřadům, a kolik desítek biblistů, básníků, vzdělaných hudebníků i pomocníků různé kvalifikace z celého Československa i Evropy se mi podařilo do té desetileté práce zapojit. Poznal jsem při tom spoustu krásných lidí a ty nádherné vztahy a spolupráce mě neobyčejně obohatily. Alespoň trochu více je možné se o tvorbě zpěvníku PNŽ dozvědět například v mých dvou článcích v časopise Živé slovo (číslo 4 z r. 2020 a číslo 1 z r. 2021).

Které sborové písně máš nejraději?

Skutečně nemám žádné „favority“. Stále se mi ale líbí přirovnání, že dobrá píseň je charakterizována svou vyvážeností stejně tak, jako dobré manželství: on (=text) je z hlediska zodpovědnosti či důležitosti primární a ona (=hudba) je sekundární jako nositel a taky ozdoba té vyváženosti. Ovšem tak, jako je poměrně málo manželství dobrých či vyvážených a krásných (žel, i křesťanských), tak je to i s počtem dobrých duchovních písní. A vůbec není důležité, jestli je píseň stará tři staletí nebo tři dny. Mám rád a s chutí i vnitřním zážitkem si zazpívám gregoriánský chorál stejně jako některé dobré nové „chvály“ z revolučních desítek let. Pokud ale mám uvést alespoň jeden příklad oblíbené písně, tak je to č. 1 ze zpěvníku **Píseň nového života „Halelujah, buď slaven Bůh“**. Ta píseň má výborný a aktuální text i dobrou hudbu (sloky v molové tónině, refrén v durové). Myslím, že i proto se rychle stala v Křesťanských sborech (a nejenom v nich) jednou z nejoblíbenějších.

Co podle tebe může dát duchovní hudba jednotlivci, rodině či sboru?

I předcházející úvahy naznačily, že přímo či nepřímo například pomáhá u člověka posilovat smysl pro řád a spolupráci. Jedno i druhé jsou potřebné taky v rodině a ve sboru, nikdo si tam nemůže dělat, co chce. Pokud rodina i sbor mají plnit své poslání, každý jednotlivec musí „hrát podle not“ (tj. podle Písma) a taky podle pokynů těch, kteří

mají větší zodpovědnost. A samozřejmě duchovní hudba nebo zpěv přináší křesťanovi v jakékoliv situaci nejen psychické povzbuzení, ale i užitek a obohacení duchovní. U sebe vzpomínám například na minulý rok v nemocnici, kdy na společném pokoji s bolestmi trpícími pacienti mi sluchátka napojená na přehrávač s duchovními písněmi přinesla několik nocí naplněných Božím pokojem. A samozřejmě je to dobrý prostředek k chválám Bohu a k Jeho oslavě.

Jak vnímáš hudbu a zpěv v současné době na našich bohoslužbách?

Už pár desetiletí trvá ten kvalitativní skok a je pro mne radost být součástí společného zpěvu ve většině shromáždění, kterých se po celé ČR zúčastňuji. Určitě se na tom nejvíce podílí kvalitní hudebníci u kvalitních hudebních nástrojů (zejména klavírů, které jsou účinnější než varhany). Ale notový zápis písní i v rukou přítomných nehudebníků je nepochybně rovněž důležitou součástí toho zlepšení. Místo používání zpěvníků se nyní už hodně rozšiřuje promítání textů na čelo sálu. To je výborná pomůcka pro „notoricky“ známé a rytmicky jednodušší písně, ale správný zpěv složitějších či nových písní to poněkud omezuje. Já proto pro společný zpěv ve shromážděních už nepředpokládám potřebu vydávání nových či nezbytné používání dosavadních zpěvníků, ale jak jsem konstatoval i ve zmíněných časopiseckých článkách, „bez not to do budoucna nepůjde“. Jedno z možných řešení jsem tam naznačil (tj. napsat a promítat kromě textu také melodii a případně i značky kytarových akordů). Dobrý společný

zpěv tedy „mají v rukou“ především šikovní mladí lidé, obsluhující promítací techniku.

Co považuješ v církevní hudbě za nejdůležitější?

Potřebu rozeznávat mezi písněmi vhodnými ke společnému zpěvu a k sólové nebo skupinové interpretaci – a to jak z hlediska textu, tak i melodie či rytmu. Příkladem nevhodného textu je kdysi oblíbená píseň „Všeho vzdám se pro Ježíše“. K takovému výroku a rozhodnutí samozřejmě může autora nebo některého uživatele inspirovat Duch svatý, ale nemůžeme to k nadšenému společnému zpěvu v církvi vkládat do úst křesťanovi, který není ochoten či schopen pro svého Pána přinášet ani některé nezákladnější oběti. A pokud jde o rytmus, v první polovině minulého století v probuzeneckých církvích vzniklo a bylo oblíbených zřejmě příliš mnoho duchovních písní v rytmu 6/8 nebo 3/4. Při tvorbě PNŽ jsme chtěli jednu takovou píseň „zachránit“ (protože neměla použitelný text) a požádali jsme hlavní textařku o nový nebo přepracovaný text. Ona byla i dobrá hudebnice a skladatelka, proto nám to s dobrým zdůvodněním odmítla a navrhla tuto melodii kvůli průměru písní s uvedenými rytmy už do nového zpěvníku nezařazovat, což jsme akceptovali. U některých nově vznikajících duchovních písní (prezentovaných tzv. chválíci skupinami) jsou zase některé melodie a rytmus tak složité, že zpívající shromáždění absolutně není schopno se je naučit, i kdyby mělo před sebou notový zápis.

Dovedl by sis představit svůj život bez hudby?

Jedině kdybych přišel o sluch. Ale při společném zpěvu ve shromáždění bych i tak rytmus cítil, takže bych ke svému užítku a k Boží oslavě alespoň otevíral pusu a potichu vyslovoval text. Ale hlavně mimo shromáždění by byl život bez poslechu hudby a zpěvu velice ochuzený.

Milane, co pro tebe znamená „Zpívejte Hospodinu píseň novou?“ Může ji Hospodinu zpívat každý?

Když jsem toto téma kdysi v Bibli studoval, nedospěl jsem k definitivnímu závěru. Rozumím, že většinou se přikláníme k autorovi Žalmu 149, že nová píseň se zpívá ve shromáždění věrných (tj. křesťanů). Ale už předtím Žalm 96 v souvislosti s novou písní vyzývá, aby ji zpívala celá země. Bratr William MacDonald ve svém komentáři uvádí, že v onom žalmu se jedná o prorocké slovo – a tuto novou píseň budou skutečně zpívat všechny národy, ale až po druhém příchodu Pána Ježíše na tuto zem. Jinou novou píseň budou podle Zjevení Jana 14,3 zpívat na Siónu jenom věřící Židé. Řekl bych tedy, že není nová píseň jako nová píseň. Je zajímavé, že sestavovatelé původního zpěvníku pro shromáždění našich sborů jej nazvali „Písně staré a nové“. Takže pojmu „nová píseň“ je možné rozumět i v tomto smyslu, tj. že vedle těch starých vznikají nové. Já osobně (ani pořádně nevím, čím to mám biblicky podložené) se těším, že v nebi budu spolu s vámi zpívat skutečně novou píseň (nebo písně?).

ROZHOVOR PŘIPRAVILA
LENKA LIBÁNSKÁ ■

Cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nejmenších bratří, **mně jste učinili...**

V roce 1976 jsme byli na pobytu s bratrem Kořínkem na Slovensku. Mimo jiné jsme navštívili Slovenský raj. Museli jsme projít také Spišskými Tomášovcami, kde byl tenkrát velký tábor Romů, dnes tomu říkáme slum. Jsou na Slovensku dodnes, zejména na východě v okolí měst, kde přezívají Romové ve velmi skromných a pro nás nepředstavitelných podmínkách. Něco podobného je i na Zakarpatské Ukrajině. Ve městě Mukačevo je na periférii tábor, ghetto, kde žije ve velmi stísněných podmínkách asi 12.000 Romů, odkázaných jen samých na sebe. Negramotných, někteří ani de iure vlastně neexistují, protože nemají doklad o narození. Navíc většina z nich mluví maďarsky a ukrajinsky nerozumí. Tito lidé žijí pro nás v nepředstavitelných poměrech. Co však je velmi důležité, tito lidé jsou ve velké míře otevření pro zvěst evangelia. Po rozpadu Sovětského svazu zde řada křesťanů z různých zemí zahájila evangelizační práci. Určitě jste slyšeli o práci mezi Romy od jednoho z nich, „Šoni Horvátha“, s nímž spolupracuje v Česku bratr Pavel Faul, který na Ukrajinu pravidelně dojíždí z Křesťanského sboru Domažlice z.s. O této práci jsme v našem časopise před lety informovali. Výsledkem této misijní činnosti bylo probuzení mezi Romy i v táborech v Mukačevě.

Malé představení Ervina Horvátha (v táborech ho znají pod přívlastkem Dzsimmy)

Jedním z obrácených Romů byl také mladý muž jménem Ervin Horváth. Měl otce alkoholika, přežil spolu se sourozenci jen díky své mamince. Ten přijal radostně zvěst evangelia a v jeho srdci vyrostla touha změnit stav prostředí, kde žije. Až jako křesťan se naučil číst – měl svou Bibli v maďarštině, své rodné řeči. Slyšel na nabídku jít pracovat do

zahraničí, aby si vydělal peníze, aby mohl zabezpečit svou rodinu (má čtyři děti). Shodou okolností (a také to určitě byla Boží cesta) ho pracovní agentura odeslala na práci do Vsetína. Jako věřící neměl zájem o různé radovánky, kterým se věnovali jeho kolegové, a velmi usilovně pracoval, aby měl co největší výdělek. Nepočítal jen se svou rodinou. Jeho srdce bylo otevřené pro další potřebné v jeho okolí a soucítilo se všemi jemu podobnými. Jako křesťan toužil po společenství křesťanů – a tak hledal. Zašel do evangelického kostela, ale nebylo to to, po čem toužil.

A tak se vyptával dál. Nakonec ho někdo poslal do našeho sboru v kulturním domě. A tam ucítil svůj duchovní domov, takže využíval všech chvilí volna, aby shromáždění navštěvoval. Začátky byly těžké, protože neuměl česky a mohli jsme se domlouvat pouze rusky. Naštěstí zde byla stará sestra Etelka Štecová, která je maďarské národnosti. To byla pro něho obrovská pomoc. Práce ve Vsetíně však po čase skončila a Ervin si našel nové působiště v Jablonci n/N, kde našel sbor křesťanů (sbor evangelikálních baptistů), kteří se ho také ujali a měli srdce otevřené pro pomoc těmto lidem na Ukrajině a hodně mu pomohli. Avšak smůla měl u agentury, která ho tam zaměstnala, ta ho vzala hodně zkrátka. Takže dalším působištěm na řadu let se mu stala Olomouc a v ní firma vyrábějící světla do automobilů. Tam si ho pro jeho pracovitost velmi oblíbili a má tam stále otevřené dveře. Stejně oblíbený je i u řady Romů doma v táborech. Protože jeho křesťanství je zaměřeno na pomoc bližním. Jeho snem a cílem je pomoci lidem, aby se z tohoto stavu vymanili. Uvědomuje si, že takto by se jeho bližní nikdy ze své izolace nedostali.

Ervinovo působení mezi jeho krajany

Vždy se snažil pomoci těm nejpotřebnějším. Když byl v našem sboru (ale také v Olomouci), prosil o finanční pomoc, aby mohli zakoupit palivové dříví zejména pro staré a nemocné, aby mohli přežít zimu. Jeho křesťanství nebylo založeno jako řada jiných společenství, které byly spíše charismatického směru a vedly k Bohu tímto směrem (Romové jsou velmi nakloněni vnímat Boží zázraky), ale na praktických věcech, které mají za cíl změnit situaci v této komunitě. Pochopil, že nestačí jen zvěstovat evangelium, aniž by člověk vnímal lidské potřeby těchto lidí. Velmi ho trápilo, že zejména malé děti trpí hladem. Proto podobně jako kdysi zakladatel Armády spásy William Booth začal pro tyto děti vařit polévky, aby se alespoň někdy mohly najíst. Spolu se svým tchánem, „romským baronem“, začali vést lidi k tomu, aby ve svém ghettu udělali pořádek, aby se životní prostředí alespoň trochu zlepšilo. A také vedl lidi, kteří se kolem něj začali sdružovat, k tomu, aby hledali způsob, jak si sami zajistit obživu, aby začali pracovat. To nezůstalo bez odezvy. Řada lidí, i těch, jež byli zklamáni misionáři, kteří usilovali spíše o získání lidí než o jejich další život, se začala scházet v Ervinově domě. A tak tam vzniklo malé shromáždění, které však rostlo a přesáhlo možnost scházet se v jejich domě.

Další vývoj

Situaci bylo nutno řešit. Bylo potřeba vybudovat vlastní sborový dům, který by pojal všechny křesťany. Po dlouhých jednáních se podařilo s pomocí našich sborů koupit dům. Tedy spíše zříceninu, která nutně potřebovala opravu, neboť jedna ze zdí hrozila zhroucením. Ervin zoufale prosil věřící v Česku, se kterými měl kontakty (a to zejména Křesťanský sbor ve Vsetíně a v Olomouci), o pomoc. Podle svých možností jsme se snažili pomáhat finančně a na

Ukrajinu putovaly desetitisíce korun. Budovu si členové sboru opravovali sami svépomocí, vlastníma rukama. Na jeho pozvání někteří naši bratři několikrát tento nově vzniklý sbor navštívili, podle možností pomohli těm nejoboženším a povzbuzovali je k tomu, aby projevovali úsilí o to, aby byli schopni se sami živit. Mezi návštěvníky z našeho sboru byl mj. také bratr Marek „Mefo“ Húšť a ten si díky svému obdarování Pánem k práci s lidmi bez domova (pastor tzv. *Hooligan's Church* ve Zlínském kraji) získal srdce mnoha Romů v Mukačevě. Byl také tím, kdo tam v novém sborovém domě pokřtil řadu lidí.

Situace se velmi zhoršila po napadení Ukrajiny Ruskem. Izolace se ještě zvětšila. Romové dnes nemohou opustit svůj tábor, hrozí jim nebezpečí nuceného odeslání na frontu, a to bez ohledu na rodinné poměry. Zpočátku byli muži, kteří měli více dětí, mimo tábor tolerováni, ale s postupem války hrozí, že půjdou na frontu. Už se tak stalo. Jeden z mužů, který chtěl dělat veřejně prospěšné práce ve městě, byl odsunut okamžitě na frontu u Bachmutu, kde přišel o nohu. A není možnost, jak ho dostat domů. Jiní, kteří se chtěli dostat do Maďarska, utonuli v řece Tise. Bratr Ervin, který má potvrzení našich sborů, že je církevní pracovník, může z tábora odjet i do zahraničí, ale cítí povolání svůj sbor v těžkých chvílích neopustit. Naopak se pokusil zajistit v Olomouci práci pro sedm obyvatel ghetta. Během válečné krize byla prostřednictvím br. Petra Húště několikrát dopravena humanitární pomoc do této oblasti. Ale potřeby pomoci trvají nadále.

Přehled práce mezi Romy v táborech v Mukačevě

Při své poslední návštěvě ve Vsetíně 3. 9. jsme s Ervinem probírali možnosti podpory jeho služby potřebným věřícím mezi Romy v táborech.

Dostavba sborového domu (zájemci o průběh a současný stav si mohou prohlédnout videa a fotografie, které jsou na Messengeru pod účtem Dzsimi Horvath. V současné době je dům vymalován, je v něm nová podlaha, je však třeba ještě dokončit vytápění a přebudování elektroinstalace (náklady cca 50.000 Kč).

Ve sborovém domě se vaří obědy pro cca 80 – 100 dětí ve věku 2-10 let, o kte-

ré se nemá kdo postarat. Potřebná podpora činí asi 30.000 Kč měsíčně. Jsou mezi nimi hlavně děti, které se touží učit. Věřící v Mukačevu vědí, že základním problémem Romů je negramotnost a z toho plynoucí neschopnost uplatnit se na trhu práce.

Pro výuku ukrajinštiny a maďarštiny je zajištěn učitel, který je ve volném čase ochoten se dětem věnovat a učit je. Náklady jsou cca 5.000 Kč měsíčně. K tomu je ovšem třeba připočíst nutné pomůcky pro výuku (učebnice, sešity, psací potřeby atd).

Ervin řeší také možnost zasklení jednotlivých „domků“ ve slumu, kde většinou nejsou okna. Využívá k tomu odkoupená stará okna od „bílých“, kteří je doma nahrazují plastovými okny. Vzhledem k bídě a nemocem spousty obyvatel ghetta, kteří nemají peníze na zaplacení lékařů a mnohdy bez pomoci umírají hladem a zimou, je to velká pomoc pro přežití v zimě. Velkou pomocí byly i příspěvky od Hooligan's Church a účtu, který pro ně zřídil Marek Húšť.

Proč o tom všem píšeme? Je to proto, že hlavní břemeno potřebné finanční pomoci nesly naše sbory ve Vsetíně a v Olomouci, přitom sbor v Olomouci je početně nevelký. A je nutno konstatovat, že ochota a touha pomáhat potřebným s rostoucím časem klesá. Navíc, některé body (vaření obědů) jsou otázkou víry, protože je zde evidentní možnost zneužití těmi, kteří pracovat nehodlají a nechťejí. A poctivě řečeno, přerůstá to možnosti obou sborů, které se na podpoře podílejí. Proto se obrácíme touto cestou na všechny ty, kdo vidí v této službě potřebným své poslání. Nejsem fundraiser a nechci získávat podporovatele za každou cenu. Víím, že dnes je natažených rukou, kde je opravdu potřeba pomoci, velmi mnoho. Ale chci spoléhat na Boží milost, stejně jako to kdysi dělal Georg Müller či William Booth a řada dalších a věřit tomu, že Pán Bůh se postará a při této velké „žni“ vyšle dělníky na svou vinici. Nechci z nikoho „mámit peníze“, protože Pán Bůh má rád ochotné dárce a dary, které zasíláme se „skřípajícími zuby“ a se sebezapřením se mu nemohou líbit. Ale na druhé straně jsem si vědom toho, že naše víra se má projevit dobrými skutky.

Jakub ve svém listě píše: „Co je platné, moji bratři, když někdo říká, že má víru, ale přitom nemá skutky? Může ho snad ta

víra spasit? Kdyby některý bratr nebo sestra byli bez šatů a neměli jídlo ani na den, a někdo z vás by jim řekl: „Buďte s Bohem, ať vám není zima a nemáte hlad“, ale nedali byste jim, co potřebují pro své tělo, co by to bylo platné? Stejně tak i víra, není-li spojena se skutky, je sama o sobě mrtvá.“ (viz Jk 2,14-17) Podobně to píše už i Starý zákon: „Neodpírej dobrodiní těm, kteří je potřebují, je-li v tvé moci je prokázat. Neříkej svému bližnímu: „Jdi a přijď zase a dám ti to zítra“, když to máš s sebou.“ (Př 3,27 a 28) A nakonec to říká i Pán Ježíš: „Cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“ (Mt 25,40) To je skládání pokladů v nebi v praxi. Náš národ je bohatý. Navzdory náladám a reptání lidí na problémy, kterým dnes musíme čelit, žijeme ve značném blahobytu (viz dovolené, kam naši lidé jezdí či jízda aut, kde je většinou uvnitř jen jedna osoba) a měli bychom myslet na ty, kteří opravdu potřebují pomoc. Možná to je slovo právě pro tebe. Jak se zachováš? Je to na tvém rozhodnutí. Zde se musíme rozhodnout každý sám, jak chceme sloužit svému Pánu. Přeji vám k tomu moudrost a otevřené srdce. Máme přece milovat Pána Boha z celého srdce, ze vsí duše a ze vsí mysli – a také své bližní jako sebe sama. Je to v našem životě pravda?

Vsetínský sbor se své odpovědnosti za práci v Mukačevu rozhodně nevzdává a bude v ní podle svých možností i nadále pokračovat. Po dohodě se zástupcem Křesťanského sboru v Olomouci a s Ervinem Horvátlem, která proběhla ve Vsetíně dne 3. 9. 2023, bude zajišťovat zaslání finančních prostředků dál. Tam bylo také dohodnuto, že požádáme další sbory, nadace a jiné společnosti o pomoc. Jde o to, aby přisun peněz byl pokud možno plynulý.

Pokud byste se rozhodli pro podporu tohoto díla, můžete se na této službě lásky bližním podílet zasláním svého příspěvku na účet Křesťanského sboru Vsetín 2100188484/2010, var. symbol: 380 (ten symbol 380 je zvolen podle telefonního směrovacího znaku Ukrajiny). Zaslání peněz pak slouží pro podporu výše uvedených nákladů v tomto článku.

Na základě jednání 3. 9. 2023 ve Vsetíně zpracoval

TOMÁŠ PALA ■

O BIBLICKÉ KÁZNI

Jedním z typických velkých problémů současné církve je biblická kázeň. Je popelkou. Není to jen problém bratrského hnutí, podobně jsou na tom všechna společenství živých křesťanů. Právě tato oblast je místem, kde se ďáblu daří narušovat jednotu věřících, způsobit spoustu zranění a bolestí. Navíc ničí svědectví církve o Kristu, proměňujícím životy věřících v očích společnosti, ve které žijeme, takže je dnes církev odmítána jako nerelevantní. Když se na to podíváme zblízka, dnešní „praktikování kázně“ je typické dvěma nebezpečnými extrémy: Na jedné straně se kázeň téměř zcela opomíjí a problémy se nechávají „vyhnít“, na druhé straně se setkáváme s neopodstatněně tvrdou a nemilosrdnou kázní, vylučující provinilce na doživotí a znemožňující mu jakýkoliv návrat zpět. Obojí je nebiblické. Zkusme se podívat na tento problém tak, jak nás k tomu vede Boží slovo, Bible.

Proč biblická kázeň?

Prapříčina je nasnadě – jsme po pádu člověka nedokonalí a porušení. Porušené jsou i naše vzájemné vztahy. Platí to v celém lidském životě. Proto jsou zákony, předpisy, jak se chovat, ať už jde o jakýkoliv obor lidské činnosti. Jmenujme například ty nejdůležitější, jako jsou předpisy o silničním provozu, dodržování technologické kázně při výrobě drahých zařízení či bezpečnostní předpisy pro práci v elektrotechnice, v prostředí s nebezpečím výbuchu... Naprosto stejně je to i v životě víry člověka. Pán Bůh musel svému vyvolanému národu vydat celou řadu předpisů, zapsaných v knihách Mojžíšových a dalších knihách Starého zákona.

Z nich je nejznámější **Dekalog** (2M 20 a 5M 5). A stejně je tomu i v Novém zákoně. Pán Ježíš učil své následovníky, jak si mají v životě počínat. Připomeňme si alespoň ty nejdůležitější: jeho slavné **Kázání na hoře** (Mt 5-7) nebo jeho slova na rozloučenou v Janově evangeliu (J 13-16). Kázeň je zde proto, abychom si vzájemně neublížovali, náš život na této zemi byl pokud možno co nejsnesitelnější a abychom přitahovali svým příkladem ostatní lidi.

Biblická kázeň má několik důležitých cílů, ke kterým patří:

- **Výchova** (aby věřící lidé rostli správným směrem). Patří k tomu stanovení mantinelů pro naše jednání, abychom věděli, co společenství víry prospívá a co mu škodí.
- **Karanténa** (stejně jako u nakažlivých nemocí), aby se zlo nešířilo dále.
- **NÁPRAVA** (to je nejdůležitější účel biblické kázně!). Jde o to, aby se ten, kdo se provinil, mohl napravit a žít dál ve společenství věřících! Cílem nikdy nesmí být zbavit se „potížistů“!

Proč je biblická kázeň dnes „problém“?

Rád bych uvedl několik důvodů, proč biblická kázeň ve sborech není taková, jaká by měla být:

• **Nedostatek autorit**

Částečně je to vlivem dnešní postmoderní doby, která říká: „*Kdo mi má co poroučet? Nikdo nemá patent na rozum!*“ Tento vliv zasahuje i do církve. Souvisí to ale také s tím, že dnes není dostatek opravdových autorit. Ne takových, které se vehementně prosazují,

ale takových, které to, co říkají, také samy žijí (jako náš Spasitel Pán Ježíš). Potřebujeme je!

• **Kázeň je spojena s nepříjemnostmi**

Nejen pro provinilce, ale i pro napominajícího. Do kázně se nikomu nechce – protože „ať už se s kominikem objímáte nebo perete, vždycky se ušpínáte“ (Ján Siracký st). Při řešení prvního rozvodu v našem sboru jsem si mnohokrát připadal, že za všechno to zlo, které s tím je spojené, mohu já (a někteří další starší). A postižení byli najednou v roli „obětí“! Tak proč si sám sobě přidávat starosti?

• **Obavy z odchodu provinilého věřícího**

„*Urazí se a přestane chodit do sboru, on i jeho blízcí!*“ To je ale falešný důvod, který by nás od zdravé kázně neměl odradit!

• **Falešná solidarita**

„*Všichni máme máslo na hlavě.*“ Nejsem dokonalí a máme obavu, že když „píchneme do vosího hnízda“, píchne zase někdo do nás, do našich slabých míst. Ale rezignovat na kázeň z tohoto důvodu vyvolává zase jen další problémy. Kázeň má být s vědomím naší porušenosti, ale s odvoláním na Boží vůli v této věci.

• **Zanedbaná kázeň**

O tom ještě dále v chybách, kterých se v kázni dopouštíme

Chyby, kterých se při kázni dopouštíme

Je jich celá řada a tento článek jistě nezahrnuje všechny, ale aspoň ty důležité!

• **Nedokonalé vyučování souhrnné Boží vůle**

Je odpovědností starších sborů, aby

byla vyučována souhrnná Boží vůle. Aby naše vyučování ve sborech nebylo zaměřeno na naše „oblíbená témata“, ale na vše, co Bible učí o životě člověka. Nezanedbávat praktické zaměření na život člověka (např. navazování známosti mladých lidí, věnovat se vztahům mezi manžely, výchově dětí, integritě osobnosti, správnému vztahu k penězům a majetku, vztahům mezi zaměstnanci a zaměstnavateli, vztahům v církvi i k lidem kolem nás, k potřebným...)

Při této „výchovné“ části kázně se často projevuje také tvrdost, zákonické vyžadování splnění vůle toho, kdo vyučuje, bez toho, aby člověk ocenil snahu vychovávaného. A v případě neúspěchu bez toho, abychom to spolu rozebrali a řekli si, že příště to již může být jinak. Přílišná tvrdost může člověka „zlomit“. Vychováte tak hodné a poslušné lidi, ale bez vlastní iniciativy. Jakési loutky, které nikdy neudělají nic špatného, ale nebudou mít odvahu udělat sami krok víry, který by jim jiní neschválili. Na druhé straně se projevuje zase přílišná benevolence a tolerování chyb. Možná si myslíme, že na to přijde dotyčný sám, až si natluče. Tak sice vyrostou iniciativní a horliví lidé, ale budou stejně jako Židé „plni horlivosti pro Boha, jenže bez pravého poznání. Nevědí, že spravedlnost je od Boha, a chtějí uplatnit svou vlastní; proto se spravedlnosti Boží nepodřídili.“ (Ř 10,2.3) Pavel věděl, o čem hovoří, protože sám touto cestou prošel, než ho Pán Ježíš zastavil na jeho cestě.

• Přehlížení malých lišek (zanedbaná kázeň)

Ve sboru vznikají drobné „maličkosti“, my však k nim mlčíme. Je zde nebezpečí, že z malých lištiček (Pí 2,15) škodící kvetoucí vinici nakonec vyrostou divocí „kanci“, kteří celou vinici rozryjí (viz Ž 80,14). Vznikající neřešené precedentní situace vedou k tomu, že pak nemáme odvahu vstupovat do závažných problémů.

• Přeskakování biblických stupňů kázně

Jsme jako uzavřený kotel, ve kterém stoupá tlak. Místo, abychom věci řešili od počátku domluvou mezi čtyřma očima, dlouho mlčíme a pak při další

maličkosti neadekvátně „bouchneme“ a chceme řešit věci veřejně před církví. Bible nám ale píše v Mt 18,15-17 o třech stupních kázně:

1. Stupeň – soukromé napomenutí (povzbuzování, potěšování – viz také 1Te 5,14)

Klademe vám na srdce, bratří, kárejte neukázněné, těšte malomyslné, ujmejte se slabých, se všemi mějte trpělivost.

Ne vytýkáním chyb, ale připomínáním Kristových norem, sám být příkladem. Nekázat morálku, ale svítit svým příkladem. (Bratr Alois Boháček radí jít za dotyčným, stejně jako nenecháme být toho, kdo se zranil, nebo se topí. Nikde se nedosáhne víc, než když se jedná mezi čtyřma očima).

2. Stupeň kázně – napomenutí před svědky (viz Mt 18,16; 1Tm 5,19)

Bratr Josef Kurz¹ k tomu poznamenává: *Druhým stupněm kázně je napominání před jedním nebo dvěma svědky, a když je i to napominání bezvýsledné, tedy omezení bratrských styků. Bratří... necht' jsou velkomyslní, milosrdní, nezaujatí, nestranní, necht' věc náležitě vyšetří, necht' zváží všechny okolnosti, necht' přihlížejí také i k zdravotnímu a duševnímu stavu obviněného, necht' zkoumají, zdali se obviněný dopustil chyby v nekontrolovatelném výbuchu vášně a ve ztrátě sebevlády, nebo zdali vykonal věc s chladným rozmyslem a cílevědomě a plánovitě, čímž prokázal zkaženost charakteru a vnitřní porušenost, necht' mu také dají potřebný čas, klid a všechny možnosti, aby mohl pokojně a bez jakéhokoli nátlaku a zneklidnění svou věc řádně vysvětlit, event. omluvit nebo napravit. Hlavně ať se neukvapují v úsudku a ať dbají toho, aby celé řízení probíhalo opravdu v duchu pravdy a lásky, tak, aby povaha té kázně byla vskutku křesťanská.*

Pokud nedojde k nápravě, znamená to omezení bratrských styků (např. vzájemné spolupráce – viz př. Jana Marka a apoštola Pavla).

3. Stupeň kázně – napomenutí před sborem, resp. úplné přerušování bratrských

styků = vyloučení ze sboru (Mt 17,17; 1Ko 5,9-13)

Jde především o řešení závažných hříchů, které ohrožují existenci celého sboru, jako byl např. případ v 1 K 5. Apoštol Pavel tam píše v 11. verši: *„Napsal jsem vám však, abyste se nesměšovali s tím, kdo si říká bratr, a přitom je smilník nebo chamtivec nebo modlář nebo utrhač nebo opilec nebo lupič; s takovým ani nejzte.“* Možná se najdou i další závažné hříchy, které ohrožují celý sbor a kdy předchozí stupně kázně nevedly k nápravě. Pak má dojít jak podle slov Pána Ježíše v Mt 18,17, tak i v 1Ko 5,4-5: *„Až se shromáždíte - já budu duchem s vámi a bude s námi i moc našeho Pána Ježíše - vydejte toho člověka satanu ke zkáze těla, aby duch mohl být zachráněn v den Páně.“*

Vykonavatelem kázně je celý sbor jako nejvyšší instance. Pouze celý sbor je vykonavatelem tohoto stupně kázně. Nemůže jej nahradit žádné grémium či skupinka bratří. K zamyšlení by nám měla posloužit i slova již citovaného bratra Kurze:

„O tom, zdali je někdo v tomto slova smyslu vinen, rozhoduje celý sbor jednomyslným souhlasem. Ten souhlas se nezjišťuje hlasováním nebo aklamací, nýbrž:

- záporně tak, že nikdo nemá věcných námitek a že nikdo nemůže podle Písma prohlásit toho hřešícího za člověka nevinného,*
- kladně tak, že nyní více příslušníků sboru - jeden po druhém se modlí, aby Pán napravil toho bratra (nebo sestru), jehož nekajícnost vidí jasně celý sbor, a proto se s ním musí jednat jako „s pohanem a publikánem“, tj. přerušit s ním všechny bratrské styky. Celý sbor nyní na znamení souhlasu řekne ke každé z těch modliteb své „Amen“.*

Takové vyloučení celým sborem by měly respektovat i ostatní sbory, pokud nejsou pochybnosti o tom, že postup sboru byl v souladu s uvedenými biblickými principy a že dotyčný své provinění nevyzval a neprojevil zájem činit pokání a změnit svůj postoj k životu.

Mezi další zásadní chyby, které se při provádění kázně mezi křesťany vyskytují, patří:

¹ Kurz, Josef: Řád kázně v křesťanském sboru, pdf soubor: str. 19 a 20

„Zástupné důvody“ kázně – špatná kázeň

Jsou sbory, ve kterých se vylučuje často. A dokonce se vši parádou, i s „anathémou“ – s kletbou, kterou v „jediném“ (!) a velmi závažném případě použil i apoštol Pavel (Ga 1,7-9). Bratr Josef Kurz ve své knížce o takové kázni napsal:

„...Naproti tomu špatně konaná kázeň je sama o sobě hrubý projev nelásky a pýchy a často vůbec ještě horší zlo, než si můžeme představit. Taková „kázeň“ působí sváry, rŕůznice, rozkoly a ničí církve. Pozor na „anděla světlosti“! (2 K 11,14), který pod záminkou „očisty“ sboru může sbor úplně zničit a změnit jej v sektu člověka. Pozor na dáblské vŕylučnictví (exkluzivismus), které je nejhorší tělesnost pod maskou duchovní horlivosti a které bez příčin Písmem uznaných vylučuje ze sboru často právě ty, jichž se chce zbavit ten „starý nepřítel“, poněvadž právě jim svěřil Pán dary (charismata) a úlohy církve Kristovy, že právě ti, kteří věrně budovali království Boží na zemi, byli pronásledováni jako „kacíři“ a že se o nich mluvilo všechno zlé.“

To netušil, že se sám stane obětí takto špatně vykonávané kázně! Nakonec sám musel opustit sbor, který miloval. Ne pro hřích, kterého by se dopustil, ani ne proto, že by učil „bludné učení“. Spíše se stal obětí komplotu, kdy se hledala záminka pro vyloučení. Myslíte si, že takové tendence už dnes v našich sborech nejsou? Obávám se, že nejsme lepší než naši otcové!

Není slyšena druhá strana, nedojde ke konfrontaci obou stran před staršími

Základním principem každého světového soudního řízení je možnost vyjádřit se, a to jak straně žalující, tak straně žalované. To je základní lidské právo. A také musí dojít ke konfrontaci obou stran. Z vlastní zkušenosti vím, že mezi křesťany se toto často neděje. Jen si připomeňme rozvodová řízení, ale týká se to i jiných sporů mezi věřícími. Dokázali jsme jako starší přimět obě strany, aby se sešly v přítomnosti starších a otevřeně řekli, v čem je jejich problém? Anebo se jedná s každou ze stran separátně? A někdy tak, že s jednou stranou mluví část staršovstva, s druhou pak jiná část. To je velmi nebezpečné, protože dojde s největší pravděpodobností k nejednotnosti star-

ších a v důsledku toho pak k nejednotnosti a roztržce ve sboru, kdy jedna část (příbuzní a přátelé) se přikloní k jedné a jiná část k druhé straně. To je přesně to, co ďábel chce v našich sborech vyvolat. Zažili jste už rozvod ve sboru? Jak to probíhalo? Poučme se už konečně z chyb, kterých jsme se dopustili, jak starší, tak i „obyčejní“ členové sboru!

Tendence zobecňovat

Stává se také, že při sborové kázni máme tendenci k určité šablonovitosti. Je to lidská přirozenost. Chtěli bychom mít jasný postup, jak se v určitých „modelových“ situacích chovat. Někdy to dokonce zdůvodňujeme tím, že přece chceme všem měřit stejnou měrou! Ale každý z nás je originálem. Stejně tak rozdílné jsou okolnosti, ve kterých jednotliví lidé žijí. Bible nám ukazuje, že zobecňování není dobré, ať jde o cokoli – o způsob a místo boje, které máme v životě, o hledání Boží vůle v různých situacích, o vztahu k lidem – to vše se mění a my musíme neustále znovu a znovu hledat, čeho Pán v našem životě chce dosáhnout. Víím z vlastní zkušenosti, že někteří bratři si vytvořili úsudek o někom jiném a na tom i po letech trvají, přestože ti lidé prošli zásadní změnou. Připomeňme si Pavla, který dal Timotea obřezat, zatímco Tita z principu ne! Připomeňme si, že na jedné straně byl „Židu Žid a Řeku Řek“, aby vždy někoho získal, zatímco Petra káral za jeho pokrytectví! Na jedné straně odmítl Marka, ale po letech napsal Timoteovi: „Marka vezmi s sebou, bude mi užitečný jako pomocník.“ (2Tm 4,11) Vyvarujme se této chyby, která se projevuje i v našem řešení kázně.

Závěrečné slovo

Jak jsem uvedl již na začátku této úvahy, zásadním cílem veškeré kázně je NÁPRAVA hříšníka, ne prostředek, jak se ho zbavit. Pokud je tohoto cíle dosaženo, má sbor tomuto člověku odpustit a vzít jej zpět do svého společenství. To také často působí problémy. Není to nic nového. Pavel to prožil i s Korintňany. Nejprve byli k hříchu benevolentní, až teprve po Pavlově zásahu provedli kázeň. Témuž sboru ale Pavel musel později napsat: „Jestliže někdo způsobil

zármutek, nezpůsobil ho jen mně, nýbrž... vám všem. Stačí už to pokárání, kterého se mu dostalo od většiny z vás. Proto je nyní spíše třeba, abyste mu odpustili a potěšili ho, aby se takový člověk pod přívalem zármutku nezhroutil... Naléhavě vás prosím, abyste mu dokázali svou lásku... Komukoli něco odpustíte, odpustím i já.“ (2 K 2,5-10)

Nenapsal by taková slova Pavel i nám v našem provádění kázně? Vždyť Pán Ježíš říká: Proto vám říkám: „Každý hřích i rouhání bude lidem odpuštěno.“ (Mt 12,31) Pavel nás na jiném místě vybízí: „Buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.“ (Ef 4,32; srov. Ko 3,13) Děláme to tak, anebo setroáváme ve svých představách a zahořklosti a v neodpuštění? Kéž nám Pán Bůh dá milost k tomu, abychom opravdu dovedli správně vykonávat kázeň a tam, kde došlo k nápravě, dokázali odpustit, aby naše modlitba „a odpust nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům“ byla opravdu pravdivá, aby i nám mohl nebeský Otec odpustit naše viny.

Rád bych upozornil na citované prameny, které mohou posloužit i dalším Božím dětem, které chtějí v otázce kázně být spravedliví, pravdiví a zároveň naplnění láskou. Většina z nich je dostupná a lze se k nim dostat.

Použité prameny:

- Sborová kázeň, Interní materiál Křesťanského sboru Brno, Šámalova 15 (v pdf formátu)
- Strážna služba lásky, Josef Kurz – Berea publishing, Křesťanské centrum Berea, Bratislava 2005 (je to slovenská verze Řádu kázně v křesťanském sboru)
- Zdravá pastorace, zdravá kázeň – přednáška br. Aloise Boháčka, kazatele BJB v Aši na Shromáždění starších KřS ve Vranově u Brna - 2013 (mp3, nebo Word)
- Řád kázně v křesťanském sboru – Kurz, Josef (existuje ve Wordu)

BIBLICKÝ KVÍZ 4/2023

KDO UVIDĚL JEŽÍŠE?

Opět je tu deset kvízových otázek. Jak už bývá zvykem, souvisí s tématem čísla. Otázky mají společného jmenovatele – vztahují se k lidem, kteří se setkali (viděli) s Ježíšem. Uhodnete, o které lidi se jedná? Nějakou nápovědu možná najdete na jiném místě tohoto vydání časopisu.

Pokud odpovíte správně na všechny otázky a k odpovědím připojíte i biblický citát, kde lze správnou odpověď najít, a zároveň stihnete odpovědi poslat do 28. 2. 2024 na email ondrej.simik@seznam.cz, budete mít možnost vyhrát knižní cenu. Pokud nechcete soutěžit, můžete si vyhledat odpovědi jen tak, pro sebe. Správné odpovědi, jakož i jména těch, kdo správně odpoví na všechny otázky, uveřejníme v následujícím čísle (1/2024).

Na všechny otázky z minulého kvízu (3/2023) správně odpověděli: Zlata Ďuricová z Modry a Zlata Brezinová z Modry.

Otázky:

- 1) Kolik učedníků vidělo Ježíše po jeho zmrtnýchvstání u jezera Tiberiadského?
- 2) Odkud byla žena, která se s Ježíšem setkala při pohřbu svého syna?
- 3) Jakého původu byla žena, která při setkání s Ježíšem mluvila o psech a drobcích?
- 4) Jak se jmenoval člověk sedící pod fíkem, který se při setkání divil, že ho Ježíš zná?
- 5) Který člověk přišel za Ježíšem potají, protože se asi bál, jak se na něj budou ostatní dívat?
- 6) Jak se jmenoval člověk, jenž dává Ježíšovi najevo, že je asi jediným člověkem v Jeruzalémě, který neví, co se tam (tehdy) stalo?
- 7) Kdo zavinul Ježíše do plátna po jeho smrti?
- 8) Jak se jmenoval člověk, který přímo viděl Ježíše, ale odmítl mu uvěřit a poslal ho zpět ke svému zeťovi, který stejně jako on vyšetřoval Ježíše před ukřižováním?

9) Kdo chtěl spíše než Ježíše vidět zázraky, a když mu je Ježíš nepředvedl, pohrdl jím?

10) Kdo viděl Ježíše jako první po jeho zmrtnýchvstání?

Správné odpovědi na otázky z minulého kvízu (3/2023)

- 1) Malachiáš (Malachiáš 3,10)
- 2) celkem 80 dní (14 + 66), 3. Mojžíšova 12,5
- 3) 3. Mojžíšova 19,9-10; 23,22; 5. Mojžíšova 24,21
- 4) všichni otroci - 50. rok (milostivé léto), Leviticus 25,40; hebrejští otroci měli být propouštěni 7. rok, tj. po 6 letech (Exodus 21,2; Deuteronomium 15,12)
- 5) Marek 2,27-28
- 6) Mojžíš (Deuteronomium 24,1 a Ježíšova zmínka v Markovi 10, 1-5)
- 7) do 1000/tisíců pokolení (Deuteronomium 7,9)
- 8) Leviticus 19,36
- 9) celkem 6, Kádeš v Galilei (Jozue 20,7; Numeri 35,13)
- 10) 7 dní (Leviticus 23,42)

ONDŘEJ ŠIMIK ■

Chceme vidět Ježíše?

Je to otázka do budoucnosti nebo přítomnosti? Pokud do budoucnosti, pak každý křesťan bude křičet: „*Samozřejmě, chceme jít do nebe, protože věříme v Ježíše.*“ Pokud do přítomnosti, je zde mezi námi křesťany problém. Je to vždy pravda, že chceme vidět Ježíše?

A vůbec, co tomu řeknou ostatní lidé.

Nevěřící soudný člověk vysloví názor: „*Je vůbec možné vidět Ježíše? Přece již dávno zemřel.*“

Náboženský filosof řekne: „*Vidět Ježíše znamená porozumět jeho lidství, charakteru, dílu a učitelské činnosti zde na zemi.*“ Ač se zdá toto vysvětlení úplné, nemusí to znamenat vůbec nic, pokud hodnotíme dílo Ježíše Nazaretského

pouze jako člověka, například jako charakter a dílo J. A. Komenského.

Vidět Ježíše znamená věřit slovům Pána Ježíše: „*Kdo mne miluje, přikázání má plní.*“ A dále ohromující: „*Přikázání má nejsou těžká.*“ To je možné splnit pouze tehdy, když se rozhodneme milovat bez podmínek. Tento stav nastane v okamžiku, kdy budeme schopni reagovat klidně na každou nesrovnalost, urážku či pomluvu. To znamená v danou chvíli zemřít svému já, své staré přirozenosti, manýrům a špatným zvykům svého života. Vyžaduje to každý den hledět na Ježíše jako na Pána svého života.

Například Ježíš pil víno. Nikde však nečteme, že ho pil každý den a kolik. Slovo Boží nám říká: „*Střízliví buďte.*“ Tomu každý rozumí jinak. Psychiatr pracující v oboru alkoholismu řekne: „*Pokud musíš pít každý den jedno pivo nebo 2 dl vína, nejsi sice notorik, ale určitě alkoholik.*“ Vypiješ 185,5 l piva nebo 73 lahví vína za rok! To je pro věřícího mnoho.

Vidět Ježíše znamená vidět bližního. Vzpomínám na jednoho bratra, který, když přišel do jeho domácnosti jiný bratr a sestra, je přivítal se slovy: „*V Božím dítěti přichází do domu sám Pán Ježíš.*“ On viděl Krista ve svém bratru a sestře.

MILAN KOLA ■

Lidé, kteří ovlivnili křesťanství

MATĚJ z Janova

V našem časopisu otiskujeme reportáže o životech křesťanů, kteří měli velký vliv na své okolí a byli pro mnohé vzorem. Nejsou to vyčerpávající články, a ani nemohou konkurovat badání lidí, kteří se historií zabývají profesionálně. Jejich cílem je vytvořit povědomí o těchto lidech a ukázat na to, v čem mohou být vzorem i nám ve 21. století. Využíváme přitom hlavně příležitosti jubilej v životech těchto lidí. Jedním z nich, který ovlivnil spoustu lidí a patří mezi předchůdce reformace, je bezesporu také český kněz Matěj z Janova, žijící ve 14. století.

Jeho životopis

Narodil se v rodině prostého zemana někdy po roce 1350 (přesné datum není známo) v Janově u Mladé Vožice. Je to obec zhruba na polovině cesty z Votice do Pacova, nejbližší větší město jihozápadním směrem je Tábor, vzdálený asi 17 km. Nadaného synka si všiml o generaci starší rodinný přítel Vojtěch Raňků z Ježova (nedaleko Humpolce), který působil na Karlově univerzitě a byl spolupracovníkem Karla IV. Ten zajistil, že Matěj z Janova mohl na počátku 70. let nastoupit na studia v Praze. Tam se

setkal s jiným výjimečným člověkem, usilujícím o reformu katolické církve, Milíčem z Kroměříže, který významně ovlivnil jeho životní směr. Matějovým spolužákem byl i Jan z Jenštejna, pozdější pražský arcibiskup. Vojtěch Raňků zprostředkoval studia (a také ho na nich podporoval) Matějovi na Pařížské Sorboně. Tam studoval v letech 1373-1381. V roce 1376 dosáhl titulu mistra svobodných umění a pak pokračoval ve studiu teologie. Tam byl také vysvěcen na kněze. Studia teologie nedokončil, protože na univerzitě došlo k roztržce kvůli papežskému schismatu (francouzský král podporoval papeže v Avignonu, zatímco Matěj uznával římského papeže).

Navštívil Itálii, kde poznal život italského kléru a stav církve. Do Prahy se vrátil jako „pauper philosophans“ (chudý filosof). A jeho finanční situace se ani po návratu zásadně nezlepšila. Získal sice statut kanovníka¹ svatovítské kapituly s příslušným obročím², nedostal však do správy prebendu, která by mu zajišťovala pravidelný příjem. Tu obdržel až v roce 1388, a to ve Veliké Vsi u Podbořan. Tu však spravoval jeho zástupce, on sám žil trvale v Praze. Jako kanovník se stal i zpovědníkem arcibiskupa Jana z Jenštejna. V Praze kázal v chrámu sv. Víta a v chrámu sv. Mikuláše na pražském Starém městě, kam chodily i zbožné ženy – bekyně, podezírané z pikartství³. Pro svá vyhraněná

¹ Kanovník, příslušející ke katedrální kapitule, nebo označení pro kněze, vykonávající slavnostní liturgické funkce v určitém kostele (viz <https://cs.wikipedia.org/wiki/Kanovník>)

² Obročí čili beneficium, také prebenda, je výraz církevního práva a znamená příjem, spojený s určitou službou (officiem), postavením nebo úřadem, případně i toto postavení samo. (<https://cs.wikipedia.org/wiki/Obročí>)

³ Josef Dobrovský uvádí v „Geschichte der Böhmischen Pikarten und Adamiten“, že je toto slovo odvozeno od slova beghardi.

kázání, ovlivněná jeho vzorem Janem Milíčem z Kroměříže a navracejícím se výlučně k Písmu, které bylo pro něho tou nejvyšší autoritou (neodvolával se na usnesení koncilů a papežů, ale na Boží slovo, Bibli), pro kritiku nebiblických způsobů v církvi (uctívání ostatků a obrazů) a svými výzvami k častému přijímání se sám dostal do podezření z hereze. Synodou pražské arcidiecéze byl 18. října 1388 donucen odvolat 5 „bludných“ článků, týkajících se uctívání svatých, mystického těla Kristova a častého přijímání svátosti eucharistie. Na půl roku byl dále zbaven možnosti kázat v Praze. Tím získal čas k tomu, co bylo pro jeho život podstatné, k psaní svého významného díla *Regulae Veteris et Novi Testamenti (Pravidla Starého a Nového zákona)*, v němž požadoval návrat k ideálům prvotní apoštolské církve.

Argumenty pro své učení hledal především v Bibli, protože Bible jako slovo Boží byla pro tyto účely nejvyšší autoritou. Tento postoj k Bibli zastával i John Wycliffe. Učení Matěje z Janova bylo ještě jednou prověřováno pražským arcibiskupem. Matěj musel předložit ke kontrole opisy svých dvou děl a měl dočasně zakázán výkon kněžských funkcí. Matěj se nechtěl bouřit proti církevní autoritě a 13. září 1392 slíbil v přítomnosti generálního vikáře Jana z Pomuku (který byl později po svém utopení ve Vltavě na podnět krále Václava IV. prohlášen za svatého!) poslušnost pražskému arcibiskupovi, načež mohl nadále působit v kněžském úřadu. Jeho život se pak uzavřel 30. listopadu 1393 ve věku po čtyřicítce. Pohřben byl v katedrále sv. Víta v Praze.

Literární odkaz Matěje z Janova

Žil ve složité době Avignonského papežského schizmatu (v letech 1378-1417). Byl také svědkem rozmařilého života církevních hodnostářů v Římě. To vše ho vedlo zpět k počátkům křes-

ťanství, k Bibli. Z jeho kázání toho tolik nevíme, nicméně zůstal po něm sice ne rozsáhlý, ale o to důležitější písemný odkaz, který nám umožňuje nahlédnout do jeho smýšlení. Tvoří ho jen dvě díla; a to *Tractatus de praecepti Domini („Pojednání o přikázáních Páně“)* a již zmíněné rozsáhlé dílo *Regulae Veteris et Novi Testamenti (Pravidla Starého a Nového zákona)*, velké dílo, tvořené pěti knihami, započaté asi v roce 1387 a dokončené v roce 1392. Neopírá se o patristické a scholastické autory a autority z kanonického práva, o to častěji však o biblické texty. Právě na biblickém základě vyložil zásady závazné pro život křesťana a na jejich vrchol postavil hlavní zásadu, kterou byla První Pravda a Kristus. Je to princip veškeré křesťanské existence a vše, co je mimo něj a proti němu (co se tedy neshoduje s Bibli a se vzorem praxe Krista a prvotní církve) spadá do kategorie tzv. „lidských nálezků“ a do sféry Antikristova vlivu. Antikrist nebyl pro něj konkrétní osobou, ale souhrnem všeho protikristovského. Stav současného světa ukazuje, že Antikrist již působí a že se tedy blíží druhý příchod Kristův. Ostatně nechejme promluvit Matěje z Janova jeho vlastními slovy z tohoto díla:

„Když píší tyto věci, přiznávám se, že mě k tomu nepudí nic jiného leč láska k Pánu našemu Ježíši ukřižovanému, jehož stigmata toužím nésti na svém těle, přiměřené k mé slabosti a nicotnosti a vyprošuji si na něm, aby mi popřál toho, abych nehledal svou slávu jinde leč v jeho kříži a v oné nevýstížitelné pohaně jeho utrpení, kterou za mne vytrpěl můj Bůh, můj Stvořitel, můj miláček.“

Na jiném místě píše o významu Bible pro křesťana:

„Bible jest a musí být první a základní věcí každému vzdělanému křesťanu.“

„Celé Písmo Boží a všechna katolická víra volá, hlásá a vyznává, že Ježíš ukřižovaný sám jediný a jen on sám je vykoupení a ospravedlnění všech, kteří v něho věří, sám jediný je všechna moc a všechna moudrost pro každého křesťana, sám alfa i omega, začátek i konec a že se má každý, kdo si žádá nebo pečuje o to, aby byl spravedlivý, svatý nebo ctnostný, nejprve a bezprostředně v něj a v jeho Ducha obléci, protože on jediný a sám je cesta, pravda a život. Proto sluší jeho jediného nejprve a zcela hledati, světit, oslavovat a nosit v těle i v duši, jej, který samojediný nás vykoupil za velikou cenu, za krev svého srdce.“

„Nevídám, v čem je svatým křesťanům na prospěch ona přílišná mnohost pravidel, nařízení a nauk lidských, když v plné síle trvá jediné pravidlo dříve uvedené, to jest bezprostřední pravidlo svatého Ducha, stá-le a ve všem dostačující a dokonalé.“

„Je to Bible, kterou jsem si od svého mládí zamiloval a nazýval svou přítelkyní a nevěstou, ano matkou krásného milování a poznání, bázně a svatě naděje.“

Pokud jde o uctívání obrazů, ostatků svatých a podobně, píše ve svém díle následující:

„Ano v obrazech a ve ctění jich měla počátek všechna modloslužba pohanů...“

„Prostý lid je do záhuby uváděn, ukládá-li nějakou Boží moc do dřevěného nebo kamenného obrazu, který jest dřevo nebo kámen bez čiti a bez života, neposvěcený a nepožehnaný slovem Božím.“

„Když jsem viděl, že přemnozí nosívali s sebou vždy a všude ostatky a kosti různých světců, každý k své ochraně a ze své zvláštní zbožnosti, já jsem si zvolil Bibli, svou vyvolenou, za družku svého putování, abych ji nosil s sebou stále a všude po svém boku pohotově na svou ochranu a pro svou ustavičnou útěchu, i v protivenstvích. Za užitečnější věc jsem totiž uznal mít u sebe vždy slova a učení svatých proroků, Krista a apoštolů a evangelistů, nejspasitelněji ke všemu napomáhající a nejlhodnější se mnou rozmlouvající, než jejich kosti neb jiné takové neživé věci.“

„Každá šibenice je v městě příhodnější a užitečnější než nějaký nejuctívanejší obraz nebo socha v chrámě.“

O sobě samém pak vyznává:

„Kratičký náš pozemský život, plný bědného lopocení a lítosti, dovoluje sotva něco málo přečísti, a zvláště chudým filosofům, kteří nemají ani času ani možnosti ani knih, aby je četli – jedním z nich, přiznávám se, jsem já, neboť jsem žil v chudobě a v práci od svého mládí.“

„Toto nepíši na základě pošetilých povídaček, nýbrž píší to, čemu jsem se za devět let v Paříži naučil a co jsem získal u svých učitelů, a čeho jsem se dopracoval na ctihodné universitě pražské za plných osm let, zabývaje se studiem svatého Písma ode dnů svého mládí.“

Pokud jde o častou účast na tělu a krvi Pána Ježíše, napsal:

„Tvrdím, že věřícímu křesťanu, i laikovi, je na prospěch, aby se nedal žádnou časnou věcí zdržovat nebo odvracet od častého požívání těla a krve Ježíše Krista.“

(pokračování na straně 23)

Ve 13. století někteří lidé v touze po niter-nějším prožívání své víry žili pospolitým životem, podobným klášternímu, ale bez slibů. Skrovné živobytí si opatřovali prací svých rukou, volný čas věnovali modlitbě, studiu Bible a rozjímání. Mužům se říkalo beghardi, ženám bekyně. Jiné názory: odvozeno od severofrancouzské Pikardie, nebo že to byli valdenští z francouzského jihu (viz <https://cs.wikipedia.org/wiki/Pikarti>)

Ježíš ve všedních dnech

MARTINA FENSKE

Ve všedních dnech kontrolujeme své chování často otázkou: „Může se to?“ A pak rychle zůstáváme vězet v průměrnosti a v omezení škod. Následující článek nás zve k tomu, abychom si kladli otázku: „Slouží to Bohu ke cti?“

Proč jsme vlastně na této zemi? Bůh by nás přece mohl vzít přímo do nebe ve chvíli, kdy jsme se stali jeho dětmi. Tam bychom byli v plné míře ve stavu, kdy bychom ho uctívali a vzdávali mu čest, což je v principu smyslem lidské existence. A přece náš Bůh ve své nekončné moudrosti považoval za lepší nechat nás žít v tomto světě jako všichni ostatní lidi.

Jíme, pracujeme, prožíváme vztahy, umíráme... V tom jsme všichni lidé stejní. Přesto však jako věřící v tom všem máme zvláštní poslání. V J 17,18 se modlí Ježíš k Otci: „Jako ty jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa.“

Čteme o tom, že jsme solí a světlem, a máme za úkol jako Boží děti žít příkladným životem, abychom jako světla svítili uprostřed zkaženého lidstva (Fp 2,15).

Co však přivádí náš život k tomu, aby svítil? Musíme nejprve náš „život“ zcela rozebrat, aby to bylo pochopitelné. Náš život sestává asi z 90 % z všedního života. Všedním životem je to, co obvykle děláme denně, anebo v pravidelných periodách. Tedy spánek, čas strávený v koupelně, čas rezervovaný pro ztišení s Bohem, jídlo, cesta do práce, domácnost, nákupy, cesty, péče o vztahy, práce s výchovou, pohyb, relaxace, termíny, uspořádání večera... Anebo ještě konkrétněji a samozřejmě podle okolností našeho života také zcela individuálně: uklizení myčky na nádobí, vynešení odpadků, mazání svačiny, setkání s kolegy či sousedy. Některé činnosti jsou časově náročnější než jiné, ale tvoří celkový balík představující většinu našeho života.

V 1. Mojžíšově 5 dostal Enoch svědec-

tví, které stojí za to napodobit - chodil s Bohem. Žil s Bohem. I my jsme v 1Ko 10,31 vybízení: „Ať tedy jíte či pijete či cokoli jiného děláte, všechno činite k slávě Boží!“

Bojím se, že jsme ve shonu mnoha věcí na Boha zapomněli, i když jsme si (snad!) v průběhu dne a týdne rezervovali čas. Tak tomu však nemá být! Pokud Ježíš neproniká celé naše myšlení, řeči a činy, stále ještě nejsme tam, kde nás chce mít. Tam, kde je život v plnosti.

Jak ale vypadá všední den tam, kde hledáme Boží čest a tím svítíme navenek (i když si to třeba sami neuvědomujeme)? Mám určité aktivity zredukovat, zatímco jiným dát větší prostor? Jak se daří svatému životu mezi „deadlines“ a závaznými termíny, mezi hromadou prádla a dětským pláčem. Nebo přesně zde, kde se právě můj život odehrává? Boží slovo nezná dělení na duchovní a všední činnosti, jak to často děláváme my pro sebe. Rozhodující je, zda to, co dělám, dělám „s“ nebo „bez“ Ježíše. Je možné vykonávat službu v církvi bez závislosti na Ježíši, anebo také se srdcem zaměřeným na Ježíše připravovat jídlo pro svou rodinu. Kde asi bude Bůh více poctěn?

Potřebuji živý, hluboký a důvěrný vztah k Ježíši. To je můj základ, fundament, na kterém stojí vše ostatní. Můžeme putovat morálně velmi hezky a vést příkladný život, avšak bez Ježíše je to k ničemu a moc světla nebude.

Pokud můj vztah k Ježíši nebude živý a v pohybu, zůstává vše ostatní jen namáhavým náboženským břemenem. Smím se tě zeptat, jak je tomu s tvým skrytým a vnitřním vztahem k Ježíši? Zeptal(a) ses v poslední době někdy Ježíše, jak posuzuje vztah k tobě?

Když se to vysvětlí, můžeme jít o krok dál a být poněkud praktičtí. Čteme-li 1Ko 10 v jejím kontextu, setkáme se s dilematem Židů, kteří uvěřili, jak se teď mají zachovat ohledně jídla masa, které bylo obětováno modlům. Na jedné straně bylo v jejich kulturní

minulosti spousta regulí, na které bylo třeba dbát. Na druhé straně byly teď pro věřící příkazy většinou zrušeny. Pavel dává znejistěným nově obráceným pokyny, které můžeme i my použít pro sebe jako směrodatný princip: „Všecko je dovoleno“ - ano, ale ne všechno prospívá. „Všecko je dovoleno“ - ano, ale ne všechno přispívá ke společnému růstu.“ (1Ko 10,23) V dalším textu nacházíme také odpovídající omezení. Váš postoj má být k Boží slávě a má brát ohled na bratry a sestry.

Převedeno na náš všední den to znamená: náš život neprobíhá podle nějakého katalogu pravidel, zákonicství není řešení. Můžeme však zkoušet, kde se nacházíme v různých životních oblastech na stupnici mezi „dovoleno“ a „prospěšné“. Mezi průměrností a skutečnou silou svítit. Je samozřejmě možno také hřešit, což však není ani dovoleno, ani prospěšné.

Jako příklad bych to ráda demonstrovala na dvou jednoduchých každodenních tématech.

Potrava (např. Ka 2,25; 9,7; Ž 34,9; Ga 5,21; L 21,34...)

- **Prospěšné:** Jíst s vděčností; strava mne může posílit; chutnat, jak dobrý je Bůh.
- **Dovoleno:** Obrovské rozpětí mezi zdravým a méně zdravým jídlem; pragmatismus.
- **Hřích:** Požitkářství, obžerství.

Sport/pohyb (např. 1Ko 6,19; 1Tm 4,8...)

- **Prospěšné:** Udržuji se v tělesné kondici, abych mohla svým tělem co nejlépe sloužit Bohu. Udržuji se v kondici, protože mi to umožňuje být vyrovnanou a zatížitelnější.
- **Dovoleno:** Chci se cítit v kondici a mít hezkou postavu; nedělám si příliš starosti o svůj tělesný stav.
- **Hřích:** Můj život se točí kolem postavy a fitnessu místo kolem Boha.

Již při této zkrácené analýze zjišťujeme, že vše má co do činění s naším nastavením a motivací, zda určitá oblast života slouží Bohu ke cti anebo ne. Samozřejmě nemůžeme žádný život rozdělit tak černobíle do jedné stupnice, hranice mnohdy splývají. Všechno ale začíná naším myšlením dříve, než se projeví jako viditelné jednání. Třeba to ale bude pomocným podnětem, aby ses na svůj život jednou podíval(a) na vědomé rovině spolu s Bohem? Kde uctíváš Boha tím, jak naplňuješ svůj život, a kde je nahoru prázdno? Co bys rád s jeho pomocí přemístil z oblasti „dovolená“ do oblasti „prospěšná“?

Můžeme to shrnout textem v Ř 12,1-2:

„Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba. A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.“

Žijeme uprostřed tohoto světa, avšak naše myšlení se má lišit od myšlení tohoto světa. Pak budou také naše slova a činy rozdílné. Náš život totiž mluví určitou řečí. A je to vidět a slyšet – ve viditelném i v neviditelném světě – mnohem více, než to sami pozorujeme.

**MARTINA FENSKÉ, ■
VDANÁ, DVĚ DĚTI.
POVOLÁNÍM FOTOGRAFKA.
ANGAŽUJE SE V EFG
EICHSTETTEN
A RÁDA MOTIVUJE MLADÉ LIDI
K NÁSLEDOVÁNÍ
PERSPEKTIVE 02/2023,
STR. 30,31
PŘELOŽIL TOMÁŠ PALA**

(pokračování ze strany 21)

Jeho „kompromis“

Možná řada z čtenářů vytkne Matějovi z Janova jeho nestatečnost, když odvolal před pražským arcibiskupem řadu z toho, co vnímal, kázal a zapsal do svého literárního díla. Je snadné odsoudit, avšak člověk by si měl nejprve položit otázku, jak by se zachoval on sám. Je to lidská slabost. Nevyhnula se ani Petrovi, který prohlašoval, že položí svůj život za něj, a pak jej během noci třikrát zapřel. Nevyhnula se dalším svědkům víry, podobným způsobem byl donucen odvolat i Jeroným Pražský a řada dalších lidí. Naštěstí naše selhání nejsou tou největší tragédií. Pán církve proto Petra nediskvalifikoval, ale naopak, pověřil ho tím, aby pásł jeho ovce. A to platí i o dalších lidech, které si Pán Bůh použil. Možná to souvisí i s určitou Matějovou pokorou a uznáváním autorit. Ostatně vyslechneme si sami jeho postoj, se kterým své dílo předal do rukou tehdejších (jistě porušených) církevních autorit:

„Předkládám a odevzdávám tento svůj spis a všechno své dílo k blahovůli opravě kteréhokoli katolického muže, který žije vírou v Božího Syna a je řízen živou nadějí a láskou k Pánu Ježíši; zvláště a jmenovitě podřizují sebe a tento spis a všechno své dílo pokorně a oddaně své nejdobrotivější matce, církvi a jejím ctihodným a svatým doktorům a prosím snažně před dobrotivým Ježíšem, aby mě zkoumali a přezkoušeli mé výroky a skutky, všechny i jednotlivě, až do konce. A já projevuji ochotu podřídít se a uposlechnout, protože vím, že to je cesta královská, nejjistější a bezpečná, a budu-li po ní kráčet, nebudu zahanben na věky, to jest jsa pokorný a poddán Kristu Ježíši ve společné víře, naději a lásce obecné církve.“

Jenže jeho soudci, stejně jako v procesu s Pánem Ježíšem, byli vším, jen ne těmi, kteří žili vírou v Božího Syna a jejich život očividně nebyl řízen živou nadějí a láskou k Pánu Ježíši.

A co my dnes v 21. století?

Má Matěj z Janově co říci i nám dnes?

Myslím, že ano – a to jak křesťanům, tak i nekřesťanům. Protože i dnes lidé následují nejrůznější lidské tradice a učení vůdců (to platí i pro bratrské hnutí) a Bible pro křesťany ztrácí na významu. Je mi líto, že musím konstatovat, že i křesťané nečtou Bibli jako celé zjevené Boží slovo, ale vybírají si jen to, co je zaujalo a co se jim líbí. Neznalost Božího slova je průvodním symptomem řady křesťanů 21. století!

Dnes stejně jako tenkrát lidé věří spíše v moc různých amuletů, neživých věcí, obrazů apod., místo aby svůj život svěřili Bohu. Nehrozí toto někdy i nám? Na to si odpovíme sami.

A jak je tomu s přístupem k připomínání si smrti Pána Ježíše u Večeře Páně? Nestalo se to pro nás rutinou, zvykem, rituálem, místo aby nás to vedlo k přemýšlení o Boží lásce a milosti, prokázané nám v tom, že Pán Ježíš, Boží Syn, nesl tíži a břemeno našich hříchů? Někdy mám dojem, že postoj řady věřících k Památce je velmi laxní. Často ji zkracují a nejradyji by ji z bohoslužeb vypustili. Je to pro nás (podobně jako to bylo pro Matěje z Janova) povzbuzením a novým zaměřením na svého Spasitele? Je to pro nás projevem úcty a vděčnosti Pánu, který si to opravdu zaslouží?

Kěž je život Matěje z Janova příkladem i pro nás!

Použité prameny:

<https://www.phil.muni.cz/fil/scf/komplet/matjan.html>

https://cs.wikipedia.org/wiki/Matěj_z_Janova

<https://zivotopis.spisovatele.cz/matej-z-janova.php>

<https://husitstvi.cz/rejstrik/rejstrik-osob/matej-z-janova/>

<https://citaty.net/autori/matej-z-janova/>

**NA ZÁKLADĚ PRAMENŮ ■
ZPRACOVAL
TOMÁŠ PALA**

Bratrské konzultační setkání

Začátkem října se v Rumunsku nedaleko Kluže setkala asi sto bratří a sester z našich bratrských sborů ze střední a východní Evropy. Nejednalo se o konferenci, ale spíše o konzultace, prostě jsme se spolu sdíleli. Na čtyřdenním setkání bylo úžasné prožívat s Poláky, Rumuny nebo Albánci (a dalšími), jak se díky lásce Pána Ježíše máme všichni rádi.

Setkání organizoval už potřetí bratr Roger Brind z Velké Británie, jehož životní příběh je také velmi příkladný (viz samostatný rámeček). Z Česka se podobného setkání loni zúčastnilo osm bratrů, letos čtyři, z toho dva poprvé (M. Pauwels, L. Osouch, J. Lofítek a J. Vopalecký).

Dopolední společné setkání bylo věnováno Skutkům apoštolů. Pro Petra bylo například těžké změnit své židovské představy, ve kterých vyrostl, a přijmout Kornelia jako bratra v Kristu a společně s ním jíst, i když nebyl obřezaný. Ale Bůh mu dal najevo – i viditelnými znaky přítomnosti Ducha svatého, že se Božím změnám neubrání. Následovalo rozdělení diskusních skupin, kde se řešily otázky, jak to aplikovat v praxi.

Každý si mohl vybrat z široké nabídky seminářů. Týkaly se například LGBT, práce s Romy (v Rumunsku, na Ukrajině...), mentoringu, práce s mládeží, péče o stvoření (ekologie), sestry měly samostatné setkání. Velmi zajímavé bylo sdílení o obnově (revitalizace) nebo založení nového sboru.

Já osobně (J. Vopalecký) jsem si odvezl dva hlavní body: Nenechat se ve službě ve sboru a v životě rozptylovat věcmi, které nejsou důležité. A dále to byl seminář o změnách – je třeba o nich mluvit a moudře a citlivě je uvádět do praxe. Citát:

„Zatáčka není konec cesty – pokud ji vybereš.“

Večery byly věnované informacím z jednotlivých zemí. V některých zemích se Boží dílo v našich sborech zdárně rozvíjí, například v Albánii. V Rumunsku je asi čtyřicet tisíc našich

věřících v několika stovkách sborů. Mají tři vlastní biblické školy, sociální práci, práci s mládeží a je patrné, že duchovní život i misijní práce se rozvíjí. V Srbsku či Černé Hoře je práce velmi náročná, naši bratři tam bojují o přežití misionářů. Některé maďarské sbory mají za sebou otřes způsobený nezdravým biblickým učením. A bratrské sbory v Polsku se podobají našim, počtem i strukturou.

Mezi hosty byla i trojice z francouzské Marseille. V jejich sboru mají pět starších plus dva bratry, kteří se na práci starších připravují, ale na všem pracují spolu, účastní se všech schůzek. Z těchto sedmi bratrů má jeden vždy tzv. sabbatical, tedy půlroční volno, kde je uvolněn ze všech povinností a zodpovědnosti staršího. Po půlroce ho vystřídá další.

JAN VOPALECKÝ

Roger Brind

navštívil Československo poprvé v roce 1969 s touhou pomáhat věřícím v našich sborech. Setkal se tehdy se sestrou Křesinovou a mnoha dalšími. Povoláním učitel uměl velmi dobře naslouchat a je třeba říct, že skvěle rozumí atmosféře a hodnotám našich sborů dříve i dnes. Umí si vážit člověka. To je možná důvodem, proč ho naši věřící v celé východní Evropě (včetně Ukrajiny) milují.

Osobně si pamatuji, že jsem ve svých sedmnácti letech dostal telegram od br. D. Ouzkého, abych určitou sobotu přijel do Krpefan. Nikdy předtím jsem tam nebyl, nevěděl jsem proč – ale poslechl jsem. Čekala mě tam rodina Gallových – a Roger s rodinou. Dodnes na toto láskyplné setkání vděčně vzpomínám.

Bratr Roger navštěvoval naši zemi celá desetiletí, vždy nenápadně, a pomáhal, organizoval biblické tábory pro ty, kdo se chtěli učit anglicky, a pokračuje v tom dodnes (v maďarské Dömösi nedaleko Budapešti).

Setkání s Rogerem Brindem z jiného pohledu

Loni na jaře jsem se poprvé zúčastnil mezinárodního setkání věřících z bratrských sborů, převážně ze střední a východní Evropy. Po osmnáctiměsíční pauze jsem byl letos opět přizván. Z Boží milosti jsem se nakonec zúčastnil a znovu jsem mohl prožít sílu společenství a propojení, které jakožto následovníci Krista můžeme prožívat i mimo hranice rodné země.

Loňské téma společného setkání o tom, že někdy chodíme cestami, kterými jsme nikdy předtím nešli, reflektovalo mj. ruskou invazi na Ukrajině. Letos jsme se dívali převážně do novozákonní knihy Skutků. Téma znělo Ponaučení z vývoje rané církve ve Skutcích. Program se skládal z těchto bodů: hlavní vyučování, semináře, workshopy, plenární sezení, diskusní skupiny, modlitební skupiny, zprávy z jednotlivých zemí a samozřejmě volný čas pro rozhovory, výlety nebo sport. V neděli dopoledne jsme společně slavili Památku Pána Ježíše.

Silných momentů bylo pro mě několik. Hodně jsem načerpal z přístupu jednotlivých lidí. Tolik nadšených zpěváků, chválcích Boha z plných plic (a to i přesto, že jsme nejčastěji zpívali několik set let staré hymny) mi připomnělo, že hlavním důvodem jakéhokoliv setkání církve má být oslava Boha.

Dále mi utkvěla v hlavě myšlenka rozmanitosti. Sem tam se o tom v círk-

Malé ohlédnutí za Brněnskou podzimní konferencí

vi mluví, že tvoříme nejrozmanitější společenství lidí se stejným cílem a směrem na světě. Když se ale setkáváte tváří v tvář s lidmi z prostředí a zemí, které jste nikdy nenavštívili, a slyšíte, jakým způsobem se tam snaží budovat církve a Boží království, je to k nezaplacení.

Vyučování i příklad druhých mě posunuly mj. i v umění všimnout si druhých lidí v církvi a osobně jim vyjádřit vděčnost za jejich službu, a to i přesto, že nemusí být na první pohled vidět. V tom bych rád rostl.

V mé omezené představitosti jsem považoval za funkční model to, když sbor uvolní někoho (byť jen na částečný úvazek), kdo může dělat službu, na kterou při svém běžném zaměstnání nemá tolik času a energie. Hodnou mé pozornosti byla ovšem myšlenka, že je cennější uvolnit někoho ne jen pro službu samotnou, ale pro to, aby daný člověk vytrénoval další služebníky, což může být z pohledu do budoucnosti mnohem lepší investicí.

Někdy jsem si poznamenal jen otázky, nad kterými byl prostor přemýšlet později:

- Jak projevujeme jako místní sbor zájem o ty, které dlouhodobě podporujeme v jejich misijní či evangelizační službě?
- Co dělá náš sbor pro posilování manželství?
- Jak vypadá v našem sboru čas našich důležitých plánovacích setkání? Hrneme pouze agendu nebo si dáme tu práci a poznáváme své duchovní sourozence jako osobnosti, které mají své radosti a starosti?
- Jak zažívám působení Ducha svatého ve vlastním životě?
- Jsme vysílající církví? Vysíláme lidi do jejich všedních dní, aby byli nositeli světla tam, kde budou?

Jako vždy bylo pro mě největší výzvou nevrátit se jen s hromadou „zajímavých“ poznámek, které stejně nebudu mít čas uvést do praxe. Věřím, že stačí začít s málem a být v tom věrný.

KUBA LOFÍTEK ■

Učedníkem ve 21. století

Byla pouze jednodenní, ale impulzů, které nabídla, bylo na několik let. Sobota 14. října 2023 byla příležitostí k setkání věřících Křesťanských sborů, jehož téma znělo: „Učedníkem ve 21. století“. Výchozím biblickým veršem byl výrok Pána Ježíše zaznamenaný v evangeliu Lukáše 14,33: „*Tak tedy žádám vás, kdo se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem.*“

Setkání tohoto druhu se v Brně konalo po třech letech odmlky, způsobené řadou omezení v důsledku koronavirové pandemie. Statistika vykazala 280 účastníků tohoto společného setkání a veškeré výdaje, které s ním souvisely, byly uhrazeny sbírkou. Všem účastníkům srdečně děkujeme. Každý, kdo alespoň okrajově vnímá, co všechno uspořádání takové akce vyžaduje, ví, že v pozadí stojí armáda pořadatelů, pomocníků a těch, kteří jsou nejrůznějším způsobem zapojení do činností, které s konferencí souvisí. Všem těmto bezjmenným pomocníkům, bez kterých by se naše podzimní setkání neuskutečnilo, vyjadřujeme alespoň touto formou velké poděkování. Jako velmi pozitivní jsem vnímal aktivní zapojení mladší a střední generace bratrů do kázání. Z řady velmi podnětných myšlenek se s vámi podělím alespoň o některé.

Opravdovost a otevřenost v následování Pána

Hned v úvodu zazněl důraz na to, že nemáme být nízkoprahovými učedníky, tedy těmi, kteří jsou blízko rizikovému chování a nemají konkrétní cíl ve svém životě. Učednictví, ke kterému nás volá Pán Ježíš, není o naší dokonalosti, ale o opravdovosti a otevřenosti v následování našeho Učitele, Pána církve.

Jedním z projevů následování Krista je milosrdenství, které máme prokazovat lidem kolem nás. Proto vyprávěl Pán Ježíš příběh milosrdného Samařana, který zakončil výzvou: „*Jdi a jednej také tak!*“ V písmech Nového zákona nechal zaplatit řadu podnětů, abychom věděli, jací máme být – např. Fp 2,13: „*Bůh sám totiž ve vás působí, abyste nejen chtěli, ale i dělali, co se mu líbí!*“

Neboj se!

Život spojený s učednictvím není jednoduchý a Bible to nijak nezastírá. Pán Ježíš jasně deklaruje při výzvě k následování a vstupu do učení – „kdo chce“. A tomu, kdo chce, jednoznačně říká, co to obnáší – zřeknutí se nároků na sebe a svou představu o životě, nesení svého kříže atd. Bůh nás může vždycky překvapit, jinak by to nebyl Bůh. Při čtení všech pokynů, které učednictví vyžaduje, se může zdát, že je to nesmírně těžký a pro člověka nepřijatelný úkol. Je – ale Bůh nás ujišťuje o velmi důležité věci. „*Neboj se*“ – snad jeden z nejčastějších Božích výroků, který Písmo zaznamenává. A k tomu dodává – „*....Já budu s tebou.*“ I ve 21. století je s námi, aby nám dodával vždycky novou sílu prakticky prožívat a realizovat všechno to, co k učednictví patří. Nejen že je s námi, ale jak píše apoštol Pavel v listu do Říma 8:34: „*Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás!*“ Co bychom chtěli víc? Každé učení je svým způsobem těžké, učení se Božím principům je celoživotním vzděláváním s velmi vysokými nároky. To ale neznamená, že bychom to měli vzdát! Osobně mohu vyznat, že být učedníkem Architekta a Tvůrce vesmíru je to nejkrásnější, co mě v životě potkalo.

JIRKA KREJČÍ ■

Šlon nee

Pozoroval jsem naši Esterku. Je fascinující, jak si umí děti hrát. Esterka je docela temperamentní dítě, které je hned tam a pak zase jinde, a všude je jí plno. Všechno musí vyzkoumat, ohmatat, přelézt... Takový opak brášky, který je spíše přemýšlivý, klidný a všechno nejprve pořádně zváží, než se do něčeho pustí. Esterka si moc hlavu neláme a jde do všeho rovnou. Přeci jenom z některých věcí má ale strach. Bojí se například umělohmotného krokodýla po bráchovi nebo vlka, kterého viděla v pohádce.

Nedávno jsem jí řekl, že se pojedeme podívat do zoo a začal vyjmenovávat zvířata, která tam uvidíme. Všechno šlo v klidu do doby, než jsem ve výčtu zvířat

zmínil slona. Esterka nekompromisně řekla, že na „šlona“ se podívat nejede. Živého slona zatím dosud neviděla, při sledování videa se slony se nebála, a tak jsem vůbec nechápal, proč jí zrovna ten její „šlon“ dělá takové vrásky. Nejspíše se to ani nedozvím a věřím, že se Esterka v zoo bát nebude, a ještě jí od slonů nebudeme moct dostat. Avšak její představa vymyšleného „šlona“ jí prostě nahání strach.

Přemýšlel jsem, kolik takových slonů, kterých jsem se bál zcela zbytečně, jsem si ve svém životě vymyslel i já. Nakonec se ukázalo, že strach byl neopodstatněný a daná věc či situace se nakonec zvládla. Když jsem pak ve svém životě uvěřil v Pána Ježíše, moje stádo slonů, kterých jsem se bál, postupně odcházelo. Pán mě začal učit důvěřovat mu. Ukazoval mi, že umí vyřešit situa-

ce takovým způsobem, že by mě to ani ve snu nenapadlo. Kdybych řekl, že se dnes ničeho nebojím, lhal bych. Přeci jen se občas přistihnu, jak si nějakého toho slona zase vytvářím, ale s Pánem po boku je snadnější si uvědomit, že jej můžu nechat odejít. Vnímám, jakou výsadu my křesťané máme, že se můžeme spoléhat na našeho Pána, a za to si zaslouží velkou chválu. Taky si uvědomuji, jak těžké to mají lidé kolem nás, kteří ještě neví, že se i oni mohou spolehnout na našeho Pána. Starají se o svá stáda slonů a neustále se bojí. Za takové „sloní ošetřovatele“ je potřeba se modlit, aby i oni své stádo nechali jít a věděli, že se mohou spolehnout na Toho, který má opravdu všechno ve svých rukou.

P. S.: Nakonec se Esterka nebála...

MIRA ŠTĚPÁN ■

BLIŽŠIE K TEBE

Zborník básní na témy biblických textov

NITRA, 2023

Zborník básní je venovaný spomienke na vzácneho brata Jána Hudeca, prekladateľa týchto básní. Básne sú preložené z nemeckého jazyka. Boli pôvodne uverejnené v dennom čítaní úvah z Božieho slova v publikáciách NÄHER ZU DIR a ICH KOMME BALD. V slovenskom

jazyku boli uverejňované v dennom kresťanskom čítaní CESTOU ŽIVOTA.

Preklad verne vystihuje originálnu predlohu, pokiaľ ide o význam myšlienok, sled rýmov a plynutie rytmu, teda po významovej i formálnej stránke. Zbierka je usporiadaná v poradí podľa biblických textov, ktoré sú námetom každej básne. Hoci Ján Hudec celý svoj pracovný život venoval jedinej technickej profesii – úprave vodných tokov, driemala a žila v ňom duša básnika. Láska k veršu a duchovnej piesni sa naplnila

jednak vlastnými textami a prekladom piesní z rôznych jazykov v spevníku Duchovné piesne a tiež prekladom básní, ktoré tvoria obsah tejto zbierky. Napísal aj množstvo príležitostných básní, venovaných rôznym ľuďom a situáciám, jedna z nich, autorovo vyznanie viery, je priložená k tejto zbierke.

Cena tlačenej publikácie je 8 €. Objednať si ju možno písomne na adrese vydavateľa zbierky: EMMAUS CENTRUM, P. O. BOX 25 A, 94901 Nitra, mailom na biblickekurzy@emmauskurzy.sk alebo SMS na 0908 055 253.

ILKO KOZÁR ■

Naučil jsem se ho vypínat!

O čem je řeč? No přece o výtoku přelomu tisíciletí, o mobilu. První jsem dostal jako dárek od svých dětí a od té doby mne stále provází. Nemám chytrý telefon – na to už jsem jako důchodce příliš konzervativní, ale není ani docela hloupý. Mým posledním „hitem“ je Nokia C2-01. Je tlačítkový, ale mně vyhovuje. Mám tam dva překlady Bible, které často využívám, zejména v čekárnách u lékařů. Když nejsem právě doma a mám možnost si číst Bibli, mohu si tam zaznamenávat všechny termíny, narozeniny apod., má fotoaparát, budík, stopky, jsou tam různé hry (ty jsem já ovšem nikdy nehrál, zatímco moje

vnoučata ano), možnost připojení na Internet, e-maily apod. Využívám z toho jen něco – přiměřeně svému věku.

A jak už napovídá jeho český název „mobil“ a ještě výrazněji německý výraz „handy“ – považoval jsem ho vždy za věc, kterou musím mít neustále po ruce, abych nemusel nikam daleko běhat. Nevypínal jsem ho nikdy, byl trvale zapnutý.

Že má také možnost vypnutí, jsem samozřejmě věděl, ale využíval jsem jí jen minimálně, tam kde to bylo nezbytné, např. u lékaře, při bohoslužbách apod. Prvním takovým impulsem, kdy jsem byl upozorněn na vhodnost jeho vy-

pínání, byl úvodní projev plzeňského biskupa Tomáše Holuba na letošním festivalu UNITED. Tam hovořil o těchto dnešních on-line vynálezech jako o důležité překážce osobního setkávání, a to jak s lidmi, tak zejména s Bohem. Mluvil o Zacheovi, který chtěl vidět, kdo je Ježíš. A říkal, že on-line nikoho pořádně nepoznáme, že je třeba se s Ježíšem setkat „tady a teď“. A nabádal mladé lidi, aby se naučili hledat Boha ne on-line, ale osobně. Považuje dnešní trvalé napojení on-line za velké nebezpečí pro dnešní lidi.

Já měl také mobil neustále „po ruce“, abych mohl zareagovat na to, když mi

někdo zavolá. Postupem času jsem zjistil, že to není vždy dobré. Jistě, nebrat telefony a zapírat se není právě to nejlepší. Ale jsou chvíle, kdy je velmi dobré mobil prostě vypnout. V mém životě jsou to prakticky denně dvě období, kdy mobil vypnu. Rád bych se s vámi o tuto zkušenost podělil.

Jako důchodci s manželkou míváme denně společné ranní ztišení, kdy se modlíme za věřící, které známe a o nichž víme, že potřebují podporu. Činíme tak bez ohledu na jejich církevní příslušnost. Modlíme se za služebníky Slova, aby si je Pán Bůh mohl použít k oslovení jiných, za nám známé misionáře, pracovníky s mládeží a podobně, ale také za naše okolí, město. Jako důchodci také za staré a nemocné, kteří potřebují Boží posilu ve svém stáří a nemoci, ale také za rodiče a děti a jejich dobré vztahy. Ale i za „ztroskotance ve víře“, aby jim Pán Bůh dal milost k pokání a Duch svatý je vedl k tomu, aby chtěli to, co pokazili, vyznat tak, aby si nemuseli nést svou nevyřešenou

situaci do věčnosti. A právě zde nastal problém.

Satan se vždy snaží takovéto naše úsilí narušit. Ozval se telefon – a já po něm sáhl, ležel přede mnou na stole. Žil jsem v přesvědčení, že Pán Bůh je věčný a že pro něho čas nehraje žádnou roli. Většinou to byly nepodstatné věci, které mohly klidně počkat. Přiznám se, že to působilo velmi rušivě. Jednak na moji modlitbu, která byla přerušena, se hůře navazovalo, navíc se člověk neustále vrací k právě proběhlému hovoru a těžko se soustřeďuje na to nejdůležitější – hovor s Pánem Bohem. Trvalo mi to delší dobu, než jsem pochopil, že tento hovor nesnese lidské vměšování, že má tu nejvyšší prioritu a že je to projev hrubé neúcty nechat čekat Pána a tvůrce všeho. A tak jsem se naučil mobil prostě vypnout. Potřebuje-li někdo něco nezbytně, ozve se přece znovu, až budu opět dostupný.

A ten druhý případ? Jako důchodce si potřebuji po obědě odpočinout. A tak se spokojeně natáhnou na postel, uvol-

ním se a chci si zdřímnout. Mobil jsem míval vedle sebe, abych se nemusel zvedat z postele. Jenže – znáte to. Právě ve chvíli, kdy se slastně „propadáte“ do říše snů, najednou se ozve mobil. A zase nějaká hloupost, která klidně mohla počkat. A co hůře, většinou to byly různé „nabídky služeb“, které se neodmítají – od různých šmejdů, kteří si shánějí právě čísla důchodců (což je zřejmě velký byznys, jak je opatřit), protože vědí, že rozespálí lidé pořádně nevědí, oč jde a kývnou i na to, co by při bdělém stavu nikdy neudělali. Zkoušel jsem někdy na takový zmeškaný hovor reagovat, ale vždy jsem dostal od operátora odpověď, že dané číslo neexistuje. Tak jsem se naučil opět mobil vypínat. Pokojně se vyspím a věrte mi, že od té doby mne títo dobrodinci už neobtěžují. Já si odpočinu, jsem čerstvý a mohu pokračovat ve svém důchodcovském životě.

Proto podobně postiženým tyto dvě věci ze srdce doporučuji. Dá vám to klid a pokoj.

TOMÁŠ PALA ■

ŠPINAVÉ OKNO

Musím se přiznat, že patřím k lidem, kteří se příliš nestarají o to, jak vypadá jejich auto zvenku. Svě auto umývám jen minimálně (nechávám to na dešti). Většinou k tomu dojde, když jsem donucen okolnostmi, třeba jízdou na svatbu. Jedním z důsledků neumytého auta je špinavé okno, zejména čelní sklo, které pak nepropouští to, co a jak by mělo. Jde přes něj sice ještě vidět, ale nejasně, nezřetelně. Jízda se špinavým oknem není taková, jaká by měla být. Asi se shodneme na tom, že jednou z důležitých charakteristik církve je to, že má ukazovat na Ježíše (1. Petrova 2,9), má zrcadlit Boží tvář (Efezským 4,24 – překlad Slovo na cestu).

Jako církev máme být takovým oknem, skrze které lidé kolem nás (vně církve) budou moci uvidět Ježíše. Paradoxně to může být právě církev, která lidem znemožňuje vidět Ježíše takového, jaký skutečně je. Za celá staletí (nebo i jen desetiletí) jsme si jako církev udělali pevné a jasné výklady toho, jak

má Ježíš (a život k jeho slávě) vypadat a toto pak, chtě nechtě, prezentujeme lidem okolo nás. Naše okno je zanesené „špinou“, kterou už ale ani nevnímáme. Zvykli jsme si na „špinavé okno“ tak, jako já jsem si zvykl jezdit se špinavým oknem v autě.

Mnoho tradic, zvyků a pohledů církve zamlžilo, zašpinilo pohled na Ježíše. Jako církev nějak Ježíše za ta léta vnímáme a vykládáme. Ale vidíme ho ještě skutečně? Nebo spíše vidíme (a předáváme lidem okolo sebe) karikaturu Krista? Je velmi smutné, že církev v průzkumech veřejného mínění dopadá velmi špatně. Lidé v ČR důvěřují církvím nejméně ze všech institucí. Dle výzkumu CVVM z roku 2018 má důvěru v církve jen 25 % Čechů, více Češi důvěřují televizi nebo internetu! Navíc podstatná část lidí důvěřujících církvi tvoří sami její členové. Dovolím si připojit jedno rčení: „*Pod svícem je největší tma.*“ Poslední dobou pozoruji, že církev vehementně vystupuje s transparenty proti všemu

možnému, ale chybí jí to, co primárně dělal Ježíš – skutečné přijetí lidí s jejich bolestmi, problémy, odlišnostmi.

Pokud se díváme na (skutečného) Ježíše, pak jeho setkání s člověkem bylo pozváním bez odsuzování. Církev má tendenci odsuzovat, nebo minimálně upozorňovat na odlišnosti, které je potřeba změnit, aby člověk byl „pravým“ následovníkem Krista podle našeho učení. Ježíš lidem říkal prostě jen: „*Pojď za mnou. Dívej se na mě.*“ Jako církev někdy klademe na lidi „zvenku“ taková břemena, která nemohou unést (viz např. Matouš 23,4 nebo Skutky 15,10). Chceme, aby viděli Ježíše stejně jako MY? Avšak vidíme ho my, vidím ho JÁ skutečně takového, jaký je? Nebo je moje okno už tak špinavé, že to ani nemohu, nebo ještě hůře, nechci posoudit? Stále je čas okno vyčistit, ale to už záleží na každém z nás. Já jdu sehnat Okenu...

ONDŘEJ ŠIMIK ■

Boží škola

na Ukrajině

Dobrý den, jmenuji se Petr Húšť. Dvačet jedna let jsem pracoval v církevním a neziskovém sektoru. Pracovat zde pro mě byla čest, ale po jednadvaceti letech jsem se začal cítit duševně opotřebovaný. Měl jsem se dobře v manželství, v rodině i ve vztahu s Pánem Bohem, ale potřeboval jsem změnu, potřeboval jsem se nadechnout. Práci jsem tedy opustil a další rok a čtvrt jsem dělal zednické a tesařské práce, pořídil jsem stádo oveček a postavil jsem salaš. To byl pro mou duši balzám.

Po roce a čtvrt tohoto nadechnutí přišla válka na Ukrajině. Oslovil mě můj dobrý kamarád Dan Hurta a společně s dalšími lidmi jsme ve Vsetíně založili projekt „Pomoc ukrajinským rodinám“. Koordinovali jsme 85 řidičů, kteří jezdili na hranice pro uprchlíky, převážně maminky s dětmi a staré lidi. Vysílali jsme dodávky a kamiony s humanitární pomocí. Spustili jsme péči pro uprchlíky v podobě pomoci s vyřízením víz, účtů a dávek, se zařízením tranzitního i dlouhodobého ubytování, s vyřízením přihlášení dětí do škol a školek a s pomocí při hledání práce. Pomáhali jsme s hledáním zdravotní péče a také jsme spustili výuku češtiny. Byla to pro nás úplně nová zkušenost. Pracovali jsme běžně 16 hod denně asi měsíc bez přestávk. Často jsme i my chlapi plakali nad hrůzou, kterou tito lidé ve válce zažili, ale také nad zázraky, které Pán Bůh při naší práci dělal.

Projekt „Pomoc ukrajinským rodinám“ byl ohraničený na jeden měsíc

a asi po 40 dnech byl ukončen. Přemýšlel jsem, zda skončit, odpočinout si nebo pomáhat dál. Dnes je to téměř dva roky, kdy pracuji jako humanitární pracovník na Ukrajině. V České republice spolupracuji s pěti organizacemi a na Ukrajině se třemi. Na Ukrajině jsem součástí 18členného týmu. Pán Bůh mě učí úplně nové věci. Někdy i protichůdně, než jak jsem jim rozuměl a dělal dodnes.

Otevřené dveře

„Když jsem přišel do Troady zvěstovat evangelium Kristovo, našel jsem tam dveře otevřené pro dílo Páně.“ (2 Kor 2,12) Apoštol Pavel zde poprvé použil termín, který dodnes používáme, a to „otevřené dveře“. Na některých místech zůstal déle, protože tam vnímal otevřené dveře pro svou práci, pro své působení.

Když jsme vysílali druhý kamion, mrzelo mě, že i lidé v týmu měli pochybnosti. Že se to tam nedostane, že to lidi rozkradou nebo rozprodají. Je pravdou, že na Ukrajině je všude velká korupce, ale věděl jsem přesně, kam naše pomoc jde, od všeho jsme měli smlouvy, fotky, videa i závěrečnou zprávu. Znali jsme lidi, se kterými na místě spolupracujeme. Mrzelo mě, že tomu lidé tady, a to i v našem týmu, nevěří. Říkal jsem si, že se na to můžu vykašlat, že projekt stejně končí a já už nebudu pokračovat, odpočinu si a najdu si „normální“ práci.

Asi po týdnu mi v noci na WhatsApp přišla fotka od ukrajinského týmu, se kterým spolupracuji. Hned jsem psal kolegovi na Slovensko, zda poslali

každému tu stejnou fotku. Vysílali jsme totiž kamiony ve spolupráci Slováci, Norové, Italové a my Češi. Ano, všichni dostali stejný obrázek. Na něm byla baňička, která drží dvě konzervy, chleba a za ní je raketou rozstřelená budova. Ta fotka byla z Bucha (Buči), z místa největšího maskaru. Fotku jsem si zvětšil a vidím, že jsou to konzervy „Párky s fazolí“, které jsme nakoupili v Makru ve Zlíně. Pár dnů před tím odešli z Buči ruští vojáci, v úterý tam byl Zelenský a ve středu tam dorazily „naše konzervy“. Když jsem fotku v noci viděl, tekly mi slzy po tváři. Říkal jsem si: „Pokud jsme schopni takto pomáhat, já chci pokračovat.“ Neměl jsem žádnou organizaci, finance, tým, sociální síť, ale vnímal jsem otevřené dveře. Od té doby ve spolupráci s dalšími lidmi a organizacemi vysílám jeden až dva kamiony s humanitární pomocí měsíčně, převážně do oblastí frontové linie.

Vstoupit navzdory okolnostem

„Když ti, kteří nesli schránu, přišli k Jordánu, a nohy kněží nesoucích schránu se smočily na pokraji vod - Jordán je vždycky v čas žně rozvodněn daleko z břehů -, tu vody řítící se shora zůstaly stát a postavily se jako jednolitá hráz.“ (Joz 3:15-16) Izraelský národ přešel Jordán suchou nohou. Kněží, kteří nesli schránu smlouvy, vešli do rozvodněného Jordánu. Jakmile vešli do Jordánu, voda se zastavila. Vstoupili navzdory okolnostem.

Na Ukrajinu jezdím pravidelně už 20 měsíců. Když jsem se jednou vracel zpátky, byl jsem opět zoufalý. Zažil jsem tam, jak může vypadat blackout, kdy nejde žádná elektrina. Rusové chtěli totiž Ukrajince vyčerpat, a tak před zimou začali raketami odstřelovat zdroje a rozvody elektrického proudu. Jedete večer na setkání a celé město je po tmě. Nesvítí obchody, benzinové pumpy ani reklamní poutače. Nejde internet a nikam se nedovoláte. Rodině jsem přede říkal, že budu v pořádku (tedy nejspíše), ale že se mi v ty dny nedovolají a ani já jim nepošlu žádnou zprávu.

Kolega Feder mě žádal o generátory. Jak malé, tak i jeden velký pro pět budov, kde jsme měli humanitární sklady a centrum pro uprchlíky. Měl jsem na účtu pro Ukrajinu půl milionu korun na již objednané léky a půl milionu na konzervy, ale ani korunu navíc.

Věděl jsem o jednom velkém sboru v České republice, který se chtěl za-

pojit, a také o jedné nadaci v Anglii. Přestože byla přislíbena finanční pomoc na obou místech, nevyšlo to. Můj kamarád z onoho sboru v České republice požádal, ať mu popíšu, jak generátory koupit. Bylo to jednoduché: tři typy generátorů, jakýkoliv mohli koupit, zaplatit jej, měli od nákupu doklad, adresu dodání by dali mou a já bych jim pak poslal darovací smlouvu. Nakonec se však rozhodli do toho nejít. Když už jsem měl postup pro nákup generátorů napsaný, rozhodl jsem se jej poslat několika svým přátelům. Říkal jsem si, že už jsem půl roku Čechy o nic nežádal, tak jsem to zkusil.

Číslo účtu pro humanitární práci: 2302201835/2010

Účet je zřízen Křesťanskými sbory jen pro účel pomoci na Ukrajině.

V případě zájmu Vám rádi na požádání vystavíme potvrzení o daru.

Za tři týdny jsem se vracel na Ukrajinu a vezl s sebou 60 generátorů v hodnotě asi milionu a půl Kč. Já a můj syn Oliver jsme jeli s jednou dodávkou a vlekem, vezli jsme 59 menších generátorů. Filip s Kryštofem, moji další synové, jeli s druhou dodávkou, která vezla velký generátor na 100 kW. V té době to bylo na hranicích už tak nějak v klidu

a také jsem věděl, jak vyřídit všechny potřebné dokumenty. Ale hranice vás často překvapí. Jen na hranicích mezi Slovenskem a Ukrajinou jsme strávili 14 hodin a celá cesta tam nám zabrala 25 hodin v kuse. Bylo to více než dobrodružné.

Ale možná vás zajímá, jak jsem přišel za 14 dní k 60 generátorům. Lidé si moji zprávu poslali mezi sebou a jednotlivci, skupiny přátel nebo i celé sbory koupili jeden, dva nebo třeba i pět generátorů. V tom druhém týdnu, když jsem vypravoval kamión s humanitární pomocí, můj kolega Vasil, řidič kamiónu, prosil, že by potřebovali pro jeden sbor 7 kW generátor. Já jsem mu říkal, že to asi nepůjde, že teď sháním už 20 ks 2 kW generátorů a jeden 50 kW. Pak mi ale došlo, že jeden můj dobrý známý mi před pár dny napsal zprávu, že má ve firmě generátor, který chce poslat na Ukrajinu. Mrknu na zprávu a vidím, že je to 7 kW. To jsou ty okamžiky, kdy máte slzy v očích.

Jeden malý generátor koupila nějaká cizí paní, jen mi napsala, že ho kupuje a posílá. Pak mě prosila, zda může koupit ještě dva a zda bych je dopravil k jejím známým. Chvilí jsme si psali, ale pak jsem jí pro zjednodušení komunikace zavolaal. Vše jsme domluvili, jen její přízvuk mi nepřišel jako český. Zeptal jsem se jí, odkud je. A ona, že bydlí delší dobu v České republice, ale že je Ruska. To byla pro mě škola, abych lidem ne-

dával nálepky například podle toho, odkud jsou.

V té době jsem špatně spával. Ještě nikdy předtím jsem nic takového neudělal. Vždy jsem objednal jen to, na co byly peníze. V té době (a nebylo to vírou, ale spěchem a troškou nezodpovědnosti) jsem objednal i velký generátor na 50 kW za výbornou cenu 250 000 Kč. Pár dní předtím mi zavolaal můj dobrý známý, zda bychom si dali spolu ve Zlíně ráno snídani. Neměl jsem ani pomyslení před odjezdem na Ukrajinu se s někým potkávat, ale věděl jsem, že stejně musím do Zlína na úřady, a tak to spojím s příjemným setkáním. Naše snídane byla domluvena několik dní předem, ale ráno tomu známému přišly dva e-maily za zahraničí. On totiž poslal prosbu o zakoupení malých generátorů přátelům do zahraničí a dva sbory poslali každý 125 000 Kč. Tedy přesně 250 000 Kč. Nezdá se vám to už trošku moc? Mně ano. Po třech týdnech, navzdory okolnostem, kdy jsem neměl na generátory ani korunu, vracel jsem se na Ukrajinu s 60 generátory. V těch mrazech mi všechny ty zázraky přišly o to silnější.

Chcete o práci na Ukrajině vědět více, chcete se připojit se svou pomocí? Pokud ano, dejte mi prosím vědět, rád vám řeknu více.

PETR HÚŠŤ ■
HUMANITÁRNÍ PRACOVNÍK NA UKRAJINĚ.
PETRHUST@GMAIL.COM

Zprávy z ETIOPIE

ŘÍJEN 2023

Milí přátelé v Kristu!

Přináším pro vás další zprávy z Etiopie, nebo spíše z České republiky. Ano, tentokrát zůstaneme doma. Br. Mulugeta navštívil v červenci Českou republiku a Polsko. Strávil týden na XcamPu ve Smilovicích, na kterém posloužil duchovním vyučováním a byl povzbuzením pro mladé lidi. Měl také příležitost zavítat do Křesťanských sborů v Brně, Českém Těšíně a ve Vsetíně. Pojďme se podívat, co se událo.

XcamP From zero to hero (Z nuly hrdinou)

Jak se vám líbilo na XcamPu?

Lidé tady jsou milí, jídlo i počasí moc dobré. První den byl trochu náročný, protože bylo opravdu horko a já nemám taková vedra moc rád. Ale jinak to je super. Prostředí se mi také líbí. Narodil jsem se blízko hor, takže se tady cítím jako doma. Hlavním tématem XcamPu je „From zero to hero“.

Cítil jste se někdy jako nula nebo jako hrdina ve svém životě?

Nikdy o sobě nepřemýšlím jako o hrdinovi. Upřímně, si o sobě někdy dokonce myslím, že jsem nic. Občas se můžeme cítit prázdně. I já v sobě někdy cítím takovou prázdnotu nebo samotu ve službě. V takových chvílích, ale přichází Bůh, který mě povzbuzuje, a to mi hodně pomáhá. Nikdy bych neřekl, že jsem hrdina, i přesto o mně někteří lidé říkají: „Jsi můj hrdina, mám tě moc rád...“ Já si to o sobě nemyslím. Zním své srdce, své vnitřní já. Teď se nesnažím být jen pokorný, ale říct vám pravdu, nemyslím si, že jsem hrdina.

Máte ve svém životě někoho, kdo je vaším vzorem?

Ano, hodně lidí. Jedním z nich je jeden bratr z Etiopie, který teď žije v Americe. Když jsem začínal sloužit, byl to právě on, kdo mě povzbuzoval. Chodil jsem k němu domů, procházel se s ním, sehrál v mém životě podstatnou roli. V podstatě je to právě on, kdo mi pomohl být lepším kazatelem a také lepším vedoucím. A také jedna žena,

kteřá za mnou v církvi přišla jako první, aby mě seznámila se sborem. Abych byl upřímný, právě ona je mým hrdinou.

Je něco, co byste chtěl vzkázat XcamPákům?

Západní svět je plný různých pokušení, dokonce i v Africe. Máme dnes spoustu možností a příležitostí, ale je dobré pamatovat na to, že máme omezený čas. Je mi 56 a nemůžu dělat všechno, co jsem dělal, když jsem byl mladý. Mladí lidé by měli usilovat o to, aby žili pro Boží slávu. Chtěl bych je povzbudit, aby nepropásali tento čas, kdy mají ještě hodně energie. A zároveň bych jim chtěl přát, aby zůstali s Kristem, drželi se Božího slova a společenství.

(Rozhovor zveřejněn se svolením organizátorů XcamPu)

„Hleďte především Boží království a spravedlnost a všechno ostatní vám bude přidáno.“ (Mt 6:33)

Nepřestávej se modlit

Když jsme na staršovstvu brněnského sboru dostali nabídku využít bratra Mulugetu v rámci jeho cest po Česku a Polsku, reakce byla pozitivní do mo-

mentu, než jsme si přečetli, že by se návštěva uskutečnila v rámci jednoho z letních měsíců. Jsem vděčný, že přes všechny možné otázky (zda to zvládneme zorganizovat, zda na setkání přijdou lidé, zda se najdou ochotní překladatelé apod.) zvítězila touha uskutečnit něco, co se nám těsně před vypuknutím pandemie nepodařilo. K mému potěšení si to spoluvěřící z brněnského sboru vzali za své a různí lidé tak mohli přispět různými obdarováními i praktickou pomocí k tomu, aby se návštěva uskutečnila. Z našeho pohledu jsme získali „lukrativní“ nedělní termín, což šlo oproti jiným dnům krásně spojit s dopolední bohoslužbou.

Pro mě osobně byl povzbuzením společný čas s bratrem Mulugetou, jelikož jsem byl jeden z řidičů. Začalo to už sobotního večera u občerstvení ve vsetínském sboru, kde mi bratra předal Jenda Vopalecký. Cesta autem do Brna byla dobrou příležitostí oprášit angličtinu a nahlédnout více do života našeho hosta.

Téma, které si bratr Mulugeta vybral pro dopolední bohoslužbu, znělo „*Nepřestávej se modlit*“. Kromě jiného bratr zmínil i vlastní modlitební zápas za spasení jeho maminky, která Boží nabídku záchranu stále odolává.

Byl to tedy i praktický výstup pro nás, abychom bratra v tomto modlitebním zápase podpořili. Po krátké přestávce měl Mulugeta prostor seznámit nás se situací spoluvěřících v Etiopii a v závěru ochotně odpovídal na rozmanité dotazy.

Po skončení dopoledního programu následoval společný oběd na sborové zahradě. Pozvání na společný čas přijalo také několik spoluvěřících z okolních sborů. Byli jsme rádi, že užitek z této návštěvy tedy nezůstal jen „domácím“.

(Kuba Lofítek, Kř. sb. Brno)

Být křesťanem je dobré – být spasen je úžasné

Bratr Mulugeta Ashagre z Etiopie při letošní návštěvě věřících v Evropě zavítal také do Křesťanského sboru Český Těšín. Jeho pohostinnosti a ubytování se ujal bratr Edvard Mrozek se svou švagrovou sestrou Janou Mrozkovou, za což jim patří náš vřelý dík. V pondělí dopoledne jsme bratra Mulugetu vzali na výlet do Dolní Lomné a místního muzea. V podvečer v 17 hodin jsme jej přivítali v našem sboru. Bratr zavzpomínal na minulou návštěvu u nás v roce 2020, kdy musel narychlo opustit Českou republiku a jedním z posledních letů se vrátit přes Dubaj do Addis Abeby, protože jej vytlačil Covid 19 a vzdušný prostor nad Evropou se uzavíral.

Jeho poutavé osobní svědectví podle veršů 1 J 1,5-10 s důrazem na slova „*Bůh je světlo*“ a upozorněním na to, že hřích je potřeba brát vážně. Připomněl, že patří do první věřící generace v jejich velké rodině. Rodinné vazby v Etiopii jsou velmi pevné a posilované ortodoxním křesťanstvím, proto vás živá víra vyřadí a vytlačí z rodinného společenství. Mulugeta byl zlobivý kluk, který znal jen komunismus, který mu vstúpili do hlavy, a své matce řekl, že nevěří v Boha, v nebe ani satana. Jeho matka byla v šoku, protože když dnes řeknete v Addis Abebě, že nevěříte v Boha, tak si všichni myslí, že jste blázen. V etiopské kultuře se totiž všeobecně věří v Boha, lidé se jej bojí a není to jen fráze.

„Věř v Pána Ježíše a budeš spasen ty i všichni, kdo jsou v tvém domě.“

(Sk 16:31)

Studoval střední školu a měl 14 let, když jej jeho strýc pozval přes svého známého na křesťanské shromáždění s nadějí, že z něj vychová dobrého, morálního člověka, který nepije, nekouří a je ortodoxně poslušný. Ale jeho strýc se svým známým nebyli věřící, znovuzrozeni. Právě na tomto shromáždění Bůh svým Duchem přišel do jeho srdce a myslí. Mulugeta nezaváhal a v tento den přijal Krista a obrátil se. Tím vzniklo veliké nedorozumění v celé ortodoxní rodině a vlastní matka jej odmítla, že už není její syn, přestože je jediný syn v rodině. Trvalo 10 let, než se s matkou usmířil a celou tu dobu musel tvrdě pracovat, aby maminku přesvědčil, aby jej znova přijala za syna. Maminka dodnes není věřící, ale má jej opět ráda.

Bratr Mulugeta nám řekl: *„Být křesťanem je dobré – být spasen je úžasné. To je evangelium, které přišlo do mého života, spasilo mě a začal jsem milovat Boha. Věřím, že hřích je potřeba brát vážně, a proto je nutné kázat evangelium, aby lidé byli zachráněni. Musíme neustále kázat evangelium, v Česku, v Evropě, v Africe. Všichni potřebujeme Krista. To je jediný způsob, jak můžeme být zachráněni.“*

„Miluji svoji zemi, je pro mě unikátní a věřím, že Bůh mně tam zasadil, abych sloužil lidem. Etiopie je země kávy, země chleba injera a země vlastní abecedy. Máme svůj kalendář a své číslice. Křesťanské sbory v Etiopii rostou, dnes máme 271 sborů a více než 350 pracov-

níků podporovaných místními sbory. Každý rok křtíme až tři tisíce konvertitů.“

Ještě jsme společně s br. Mulugetou a s věřícími z Polska v čele s br. Bassarou absolvovali velmi poutavou exkurzi křesťanské tiskárny v Cieszynie a navštívili sbor v Palowicích, kde právě probíhal letní tábor pro ukrajinské děti.

(Kř. sb. Český Těšín)

Podpora misijní práce v Etiopii je společným projektem Křesťanských sborů v ČR.

Číslo účtu pro podporu: 2500705751/2010; VS:6301. Stav financí pro misijní práci v Etiopii je ke dni 23. 10. 2023 ve výši 126.233 Kč. V roce 2023 bylo zasláno do Etiopie 2400 USD (55.170 Kč) pro dva misijní pracovníky na jeden rok a jednorázový dar ve výši 1000 USD (23.833 Kč) na koupi motorky pro druhého misionáře.

Informace: e-mail: misie@ksop.cz; www.krestanskesbory.cz/misie/etiopie/

II. setkání sester z Křesťanských sborů

O víkendu 15. – 17. 9. 2023 proběhlo II. setkání sester z Křesťanských sborů. Jak to začalo? Během covidového období sestry z Pyšel uspořádaly dvě on-line setkání. Průzkumem bylo zjištěno, že bychom se rády, až to bude možné, viděly i na živo. A první takovéto společné sejití se uskutečnilo vloni v červnu v kempu na Sázavě. Tam byla vyjádřena myšlenka, že by bylo hezké, kdyby to nebylo jen ojedinelé setkání, ale zavedla se tradice a tato setkání v budoucnu pokračovala. Z Olomouce se nás tenkrát zúčastnilo šest. Když jsme potěšeny a povzbuzeny odjízďely vlakem domů, řekly jsme si, že bychom si dokázaly představit být těmi, které připraví další setkání.

V lednu tohoto roku jsme zjistily, že se zatím nikdo nechystá zorganizovat podobný pobyt. Domluvily jsme se s brněnskými sestrami, že nám vypo-

mohou s programem. Zamluvily jsme na září penzion v Hanušovické vrchovině. A sestry v Brně předložily téma na základě biblických veršů:

„Ve vašich srdcích ať vládne Kristův pokoj – právě k němu jste byli povoláni v jednom těle. Buďte vděční.“ Kol. 3,15

„Radujte se v Pánu vždycky; znovu říkám: Radujte se! Všichni lidé ať znají vaši vládnost.“ Fil. 4,4

Téma nazvaly: *„Mám se radovat a být vděčná. Je to možné i dnes?“*

Radost a vděčnost nás provázela celým setkáním. Také při přípravě pobytu jsme si ve všem uvědomovaly Boží přítomnost a vedení. Setkání nebylo

jen o duchovním zamyšlení, společném zpěvu, ale stihly jsme se i vzájemně sdílet buď na výletě, ve skupinkách, nebo jen tak u kávy a dobrého zákusku. Využily jsme také sportoviště objektu a hrály jsme buď volejbal, ping pong, tenis, ringo, či se učily střilet z luku. Kdo nechtěl sportovat, mohl si vyzkoušet šikovnost svých rukou při tvoření. A také jsme se něco nového dozvěděly ve společenském kvízu.

Paní kuchařky, které nám po celou dobu výborně vařily, ocenily, že jsme dobrá parta, a to i přes velké věkové rozpětí. Domů jsme odjízďely povzbuzené, potěšené, odpočaté a plné zážitků. Příští rok nás pozvou zlínské sestry. Už se moc těšíme.

**ZA OLOMOUCKÉ SESTRY SEPSALA
BLANKA CHVÁTALOVÁ**

Janko Ostrolucký

stručný životopis

Kdybychom chtěli podrobně popsat celý Jankův život, museli bychom přečíst celou jeho knihu **Pamätný kameň**, a ještě by to nestačilo, protože každý z nás by přidal nějaký moment, který mu utkvěl v paměti, ať už ze služeb Božího Slova nebo osobních setkání.

Janko se narodil na Slovensku do věřící rodiny **30. 8. 1932 v Batizovcích** jako nejstarší ze 3 synů. Po 4 letech se s rodinou přestěhoval do Nitry, kde bydlel až do odchodu do Ostravy. V Nitře chodil na gymnázium, kde se setkal s přítelem jménem Lewi, byl to Žid, který se pak přestěhoval do Izraele. Také do shromáždění chodila židovská rodina a možná právě zde vedou první stopy jeho vztahu k Izraeli.

V 8 letech, když se topil v řece, si uvědomil, co slyšával v nedělní škole. Kdyby teď zemřel, že by nepřišel do nebe. Od té doby hledal příležitost se obrátit a toužil, aby se ho na to někdo zeptal. V 11 letech se doma s rodinou, bratrem Kučerou a ještě jednou paní modlili za obrácení oné ženy. A k velkému překvapení se začal modlit Janko za záchranu a spásu. Získal tak největší dar od Boha – věčné spasení v Pánu Ježíši Kristu. Vyznával celý život, že tento dar mu nikdo nevezme, neztratí se, ani neznehodnotí.

Ve 14 letech chtěl být pokřtěn, bratři doporučovali, aby počkal, ale na přímluvu bratra Sirackého nakonec ke křtu došlo právě v té řece, ve které se před 6lety topil. V době války, v roce 1944, jeho rodiče několik měsíců schovávali židovskou rodinu a jednou u nich v rodině přenocovalo asi 25 Židů. Tehdy se utvrdil jeho soucit a láska k tomuto národu. Když v 50-tých letech bylo zakázáno shromažďování věřících Křesťanských sborů, tak se scházelo po skupinkách, po rodinách. Písne se často jen četly. Někteří bratři byli vězněni, také Janko byl vyslýchán.

V 17 letech, kdy jeho otec nemohl jít sloužit Božím Slovem do Nimnice, poslal svého syna Janka. Poprvé. A jak se na kázání připravoval? Kázal ptákům na jejich vinici. Po gymnáziu v Nitře

začal v roce 1951 studovat na Strojnické fakultě v Bratislavě.

V roce 1956 jel do Brna vypracovat diplomovou práci a bydlel 2 měsíce v rodině br. Dr. Jana Zemana. Tam pomáhal při vydávání knihy Izaiáše proroka. Po smrti br. Zemana roku 1969 mu jeho manželka Drahuška Zemanová řekla: **„Úloha pokračovat v písemném odkazu přechází na tebe.“** A opravdu... Převzal vydávání kalendáře *Cestou života* a časopisu *Živá slova*. I jeho poslední chvíle v životě patřily počítači a přípravě kalendáře *Cestou života* pro rok 2024 a knihy Sborník č. 4.

V roce 1956 se Janko setkal v Brně u Zemanů s br. Mojžíškem; tehdy už věděl, že bude pracovat v elektrárně v Ostravě. Br. Mojžíšek jej do Ostravy pozval, že mu ji ukáže. Po nedorozumění se u vlaku nesešli, tak musel Janko rodinu Mojžíškových vyhledat sám. A protože v Michálkovicích, kde br. Mojžíšek bydlel, bylo více rodin tohoto jména, doplňující otázka byla: **„Je to dítě Boží?“**

U Mojžíškových poprvé uviděl Jarmilku, která se mu ihned zalíbila, a po roce měli svatbu. Následně v roce 1959 se jim narodila dcera Irenka, která dělala tatínkovi radost tím, že se obrátila k Pánu Ježíši. V roce 1988 se narodil vnuk Honzík, který byl velkou pomocí Irence v posledních dnech Jankova života na této zemi. Oběma za tuto péči patří velký dík.

Janko procházel těžkým obdobím, když jeho manželka Jarmilka onemocněla nevy léčitelnou nemocí a v roce 2011 si ji Pán odvolal.

Jak popsat celý a bohatý život bratra Janka? Byl pilířem ostravského sboru, vždy připraven ke službě Slovem a modlitbě. Není možné nevzpomenout, s jakým zápalem připravoval konference Křesťanských sborů konané v Ostravě.

Vzpomínám na jeho skoro poslední službu, kdy říkal, že celý týden se modlí k Pánu Bohu jako Otci, ale v neděli k Pánu Ježíši – svému Spasiteli.

Dvě oblasti, které naplňovaly Jankův

život, bych chtěl ještě zmínit. Ta první je, že napsal mnoho knih, v nichž nám zjevoval Boží pravdy, které poznával při studiu Božího Slova. Ta druhá oblast je láska k Izraeli, který mnohokrát navštívil a rád o něm vyprávěl ve svých přednáškách, v rozhlase i televizi NOE. Nakonec i mnozí z vás máte vzpomínky na jeho výklad při společných cestách po Izraeli. Je těžké něco vyzdvihnout a neopomenout jiné. Vše bylo obohacující a naplněné. Závěrem bych rád citoval poslední věty z jeho životopisné knihy, které zní: **„Jsem vděčný svému Pánu za život ve stáří. Jsem spokojený a očekávající svého Pána. Kdy a jak si pro mě přijde, je Jeho věc. Chci být připravený!!!“** A my už víme, kdy a jak se to stalo, že vešel v radostný život v nebesích.

MILOŠ PIDRA ■

Vzpomínky na Janka

Když jsem dostal zprávu o odchodu milého Janka k Pánu, téměř bezprostředně mě vyvstala v mysli písnička, která je součástí „historického“ zpěvníčku mládeže z minulého století „Z mého srdce“ s názvem „Svou práci konej“. Připomenu alespoň její první sloku:

*Svou práci konej, již Bůh ti svěřil,
pomáhej s radostí, dokud je čas,
Co zbylo ti z věku, jež jsi zde prožil?
Jen dílo lásky jak bohatý klas!*

Proč právě tato píseň? Milý bratr Janko byl pro mě příkladem pracovitosti a věrnosti v tom, co přijal od svého Pána, jako službu. Z jeho charakteru měla velká řada z nás osobní užitek. Měli jsme spolu poměrně čilý elektronický kontakt prostřednictvím emailové pošty. Velmi často mne v korespondenci oslovoval: **„Milý příteli Jirko...“**. Prožíval jsem to a stále prožívám jako vyjádření velmi blízkého vztahu, který jsme spolu měli. Vnímám to také jako odraz biblického pohledu na přátelství, který je vyjádřený v knize Přísloví

18:24 (kralický preklad) – „*přítel bývá vlastněji než bratr*“, (nebo v prekladu Slovo na cestu) – „*pravý přítel je však více nežli bratr*“. Velmi si tohoto přátelského vzťahu, který jsme spolu prožívali, cením. Jsem osobně přesvědčen, že pro milého Janka platí slova, která zazněla z úst Pána Ježíše – „*Výborně, dobrý a věrný služebník! Byl jsi věrný v mále, svěřím ti mnoho. Sdílej radost svého pána.*“

Milý Janko, děkujeme!

JIRKA KREJČÍ ■

Na shledanou!

Nemoci, živly, zmatky světa
anebo lidé bez citu,
již mnohým kalí celá léta
a žádná pomoc není tu –

vše, co zde Božím dětem vadí,
už bratra Jána nezkrúši:
má věčné zdraví, věčné mládí
a věčnou radost na duši.

Je opět s chotí milovanou
a s přáteli, jež měl tu rád;
vždyť v Boží náruč prošel branou
a důvod má se radovať.

Tož netruchleme – radujme se!
Rozchod je jen na krátky čas;
i nás tam Boží láska nese
a těší se už každý z nás.

Až se svět zeptá v udivení:
„Vy máte recept na žaly?“,
odvěťme: „Těžká věc to není –
Jen pojdte s námi ke Králi!“

IVANA KULTOVÁ ■

V Biblii máme jeden verš: „*Miluj svojho blížneho ako seba samého.*“ Jankova láska bola práve taká, veľmi praktická a veľmi osobná. Švagra som spoznala už ako dieťa, keď prišiel študovať do Bratislavy na vysokú školu. Vtedy býval u nás. Neskôr si spomínam na rozhovory s ním, jeho pohľad bol láskavý a milý, nie kritický. Bol veľmi chápaný.

Keď zomrel môj manžel, hneď večer som volala Jankovi, a jeho reakcia bola: „*Sadám na nočný rýchlik, ráno som u Teba.*“ Tak sa aj stalo, neviem, ako si vybavil v práci voľno, ale ráno okolo 8-9 stál pri bránke môjho domu.

Pomohol mi vybaviť všetko potrebné k pohrebu. Bol nám vždy taký blízky, že bol aj svedkom na svadbe mojej staršej

dcére a viedol ju na sobáš v zastúpení otca. Bol dobrým a praktickým ujom, ona ho dobre poznala. Nebol len formálnym svedkom, ale staral sa aj neskôr. Pýtal sa vždy na ňu aj na jej rodinu, aj keď on sám už ochorel a mal bolesti. Jeho pomoc bola ozaj taká veľmi praktická. Keď som napríklad potrebovala zmenu zamestnania, aj vtedy mi pomohol pri výbere.

Nenápadne ma vtiahol aj do svojej literárnej činnosti. Poslal mi elektronickou poštou knihu „*Biblický obraz rodiny*“ a chcel počuť môj názor na ňu. Prečítala som si ju a povedala som mu: „*Je to fajn, ale chcelo by to trochu šľavy, bolo by dobré jednotlivé state obohatiť praktickými skúsenosťami zo života.*“ On tak lakonicky povedal: „*Tak to sprav.*“ Bola som veľmi zaskočená, ale aj v tom mi povedal, aby som sa nebála, že mi pomôže. On bol vždy zodpovedným redaktorom aj mojich kníh. Posledná knižka, na ktorej sme spoločne pracovali, v ktorej ma viedol, bola „*Láska je nadovšetko*“.

Myslím si, že to vystihovalo jeho samého. Vníмали sme to tak. V posledných mesiacoch nechcel nikdy hovoriť o svojej bolesti. Z tej knižky som chcela vycúvať, lebo som ho nechcela viac zafažovať. A on povedal: „*Vieš, pokiaľ pracujem na duchovných veciach, nevnímam bolesť. Už som spravil aj ročen-*

ku 2024 a stále sa snažím pracovať. Vtedy zabúdam na bolesť.“ Taký bol Janko pre moju rodinu. Teraz je už v sláve Pánovej, lebo celý život zasvätil Pánovi.

EVA OSTROLÚCKA ■

Na Janka Ostroluckého si všetci pamatujú, že miloval Pána Ježíša, miloval Bibliu, miloval knihy, rád je psal a snad ešte raději vydával. Chcel bych pripojiť jednu vzpomínku, kedy mu bylo nějakých 35 let. Byl u nás jednou v Opavě na plánu. Když dopolední shromáždění s památkou Páně skončilo, šli jsme k nám domů a cestou se nás, byli jsme malí kluci, ptal: „*Tak co kluci, pouštíte draka? Je podzim, fouká vítr.*“ My jsme řekli: „*Ne, my na to draka nemáme.*“ On na to: „*Nevadí, vyrobíme si ho.*“ Pamatuji si, že maminka doma škrabala brambory a Janko Ostrolucký vyráběl draka. Vyžádal si papír, špejle, provázek, chvilku to trvalo, a za chvíli byl drak hotov.

Po obědě jsme ho jeli vyzkoušet na Hradec. Cestou, to si vzpomínám, po tehdejší kostkované silnici, jel asi osmdesátkou, a maminka řekla: „*Není to moc rychle?*“ A Janko řekl: „*Ne, takhle jezdím normálně...*“ Vyšli jsme na kopec za zámecký park, na nějakou louku. Janko tam běhal s drakem, snažil se ho dostat do vzduchu, a my jsme se s maminkou jen tak dívali, stáli opodál. Janko se snažil, ale nepodařilo se. Nakonec řekl, že dneska asi nefouká vítr. Tak jsme draka sbalili a jeli domů do Opavy na odpolední shromáždění.

Po obědě jsme ho jeli vyzkoušet na Hradec. Cestou, to si vzpomínám, po tehdejší kostkované silnici, jel asi osmdesátkou, a maminka řekla: „*Není to moc rychle?*“ A Janko řekl: „*Ne, takhle jezdím normálně...*“ Vyšli jsme na kopec za zámecký park, na nějakou louku. Janko tam běhal s drakem, snažil se ho dostat do vzduchu, a my jsme se s maminkou jen tak dívali, stáli opodál. Janko se snažil, ale nepodařilo se. Nakonec řekl, že dneska asi nefouká vítr. Tak jsme draka sbalili a jeli domů do Opavy na odpolední shromáždění.

JAN VOPALECKÝ ■

Na bratra Janka Ostroluckého budeme všetci rádi vzpomínat a těšit se na opětovné setkání. Kdo jste se nemohli zúčastnit vzpomínkové slavnosti v Ostravě, můžete na webu krestanskesbory.cz najít odkaz a celé setkání si, třeba i znovu, projít. Na webu je též odkaz na spoustu fotek. Bratr Janko bude pro nás všechny i nadále inspirací.

MICHAL MROZEK ■

Aké to šťastie!

Blahoslavení, ktorým sú odpustené neprávosti
a ktorých hriechy sú prikryté.
Blahoslavený človek,
ktorému Pán nepočíta hriech.
Rimanom 4,7-8

Aké to šťastie! V Ježišovi
našiel som spásu, duše mier,
slobodu z hriechov, život nový
a vstup do krásnych neba sfér.

Aké to šťastie! Márných klamov,
hriechu a biedy, mnohých vín
zbavený Ním už, idem domov,
vedie ma On sám, Boží Syn.

Aké to šťastie! Bezo svetla,
ktorým je On, som blúdil sám –
v modlitbe duša k Nemu vzlietla
a On ma navždy vyrval tmám.

Aké to šťastie! Dnes už skrytý
som v Jeho láske, ochrane,
s Ním, Jeho cestou kráčam v žití
a On mi verný ostane.

Aké to šťastie! Uzriem skoro,
keď sa mi zaskvie neba žiar,
zbavený strastí, žiaľov, chorôb,
láskavú, svätú Jeho tvár.

PREL. Z NEM.
JÁN HUDEC